

KERESZTÉNY KIS KÖNYVTÁR

Dr. NYISZTOR ZOLTÁN

MODERN BABONÁK

BUDAPEST

A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT KIADÁSA

MODERN BABONÁK

IRTA

DR. NYISZTOR ZOLTÁN

SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT
AZ APOSTOLI SZENTSZÉK KÖNYVKIADÓJA
BUDAPEST.

Nihil obstat.

Dr. Nicolaus Töttössy
censor diocesanus.

Nr. 2580.

Imprimatur.

Strigonii, die 6. Septembris. 1926.

Dr. Julius Machovich
vicarius generalis.

STEPHANEUM NYOMDA ÉS KÖNYVKIADÓ R. T.
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.
Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.

ELŐSZÓ.

Nemrég még mulattunk rajta, ma már nyakig benne vagyunk. S azt se tudjuk, hogyan lábolkunk ki belőle. Az emberiség legjobbjai vértököket sírnak felette, hörögve kiáltanak vétőt, a tömeg meg úszik az árral, a szennyes habokon szép csendesen.

Nemrég még mulattunk a „sötét, barbár“ középkoron, borzadva gondoltunk az istenítéletekre, boszorkányperekre; elképedve hallgattuk, hogy még Dante óriási szelleméhez is felér a bűbájosság vádja, ma meg világáramlat, korszellem a babona, mely a felső tízezrek palotájától leér — mint az üstökös farka — a havasi pásztor kunyhójáig.

A különbség talán csak annyi, hogy megbicsaklott elmék ma már tudományos szint is adnak neki. Régen a szóbeszéd, a pletyka, ma már plakátok, folyóiratok, könyvek, iskolák, egyesületek terjesztik. Régen megbújt a babona, mint patkány a csatorna mélyén, ma ki-merészkedik az utcára, a nyilvánosságra és síppal, dobbal, trombitával verbuvál.

Kártyavetés, jövendőmondás ma a legjobb

üzlet. S nem falun, a jámbor, tanulatlan, hiszékeny nép között, hanem a nagyvárosokban, a művelt, intelligens kultúrközpontokban. A jósnők vendégei nem a mosónő vagy a sarki hordár, hanem nagyságos urak és méltóságos aszszonyok.

Wagner, a zenetítán, úgy félt a tizenhármasszámtól, mint kóbor cigány a pandurtól s egy híres német tudós (Geffchen) lemondott egy nagyszabású keleti kutató-útról, mert a vasúthoz menet vénasszonnyal találkozott. Párizs legelőkelőbb negyedében húsz utcában hiába keresnők a tizenhármass házszámot, a legfényesebb szállodákban a tizenhármass szobát.

De ez még mind semmi! Vegyük hozzá a hipnózis és spiritizmus világhódító útját. Az anyagtól megcsömörlött emberiség lázasan, erőszakosan, kihívóan döngeti a szellemvilág kapuját. Érintkezésbe akar lépni a megholtakkal, a szellemekkel. S mert a vallásadta természetes utat nem ismeri vagy kevesli, elfogadja a spiritizmus természetellenes, bizonytalan csapásait.

De talán jól is van ez így! Méltó büntetés a XIX. század materialista tobzódásaiért. Nem hittél, ember, az igaz Istenben, higyjél hát vakon a babonában! Nem kellett az Igazság fénye, jó lesz most a pince sötétje, a babona vígan hancurozó patkány-hadával!

A világáramlatoknak azonban nemcsak áldozatai, hanem sebesültjei is vannak. Ez a babonában fuldokló század nem ölte meg mindenki-

ben az igaz hitet, de magvetéséből jutott többé-
kevésbé mindenkinek.

Azért írtuk a katolikusok okulására e köny-
vet. Áldja meg útját az Igazság napja és ősför-
rása, a mindenható Isten.

Budapest, 1926 júliusában.

Dr. Nyisztor Zoltán.

A BABONÁRÓL ÁLTALÁBAN.

Áttekintés.

Istent, ha egyszer a világ ura s mindenek teremtetője, hódolat s tisztelet illeti meg. Az egész teremtett világnak nem lehet más rendeltetése, mint hirdetni Isten szent fölségét. Meg is teszi ezt minden lény a maga módja szerint. Az anyagvilág öntudatlanul: arányaival, változatoságával, szépségével, örök törvényeivel; az ember: öntudatosan, szabad elhatározással.

Mindent, amit az ember Isten megdicsőítésére tesz, vallás néven szokták összefoglalni. A vallás tehát az a készség, mely az Istennek kijáró tisztelet megadására indít s visz bennünket. Ténykedései: imádás, imádság, áldozat, fogadalom, eskü, ünnepek megszentelése.

A **babona** az *Isten-tisztelésnek ellentéte* s akkor jön létre, ha valaki helytelen módon tiszteli az igaz Istent vagy pedig teremtményt részesít azt meg nem illető vallási tiszteletben.

A babona területe óriási; széles, mint a nagyvilág, mély, mint ez a színes, tarka, mozgalmas élet. Szinte nincs olyan rezdülése a világnak s az életnek, melyhez babona ne fűződne.

Aki azonban csak egy kicsit is áttekint felet-

tük, azonnal észreveszi, hogy a babona két nagy medret ásott magának. Mert babonát két okból űznek az emberek: vagy azért, hogy titkos, rejtett dolgokat tudjanak meg s ez a *jóslás*; vagy azért, hogy rendkívüli, csodás dolgot tudjanak végrehajtani s ez a *varázslás*.

A jóslás tehát ott kereskedik, ahol az Istentől adott jövendölés, de mivel nem Istentől van, tehát csak torzképe, ellentéte annak. A varázslás pedig a csoda nyomába akar lépni s mint emberi erőlködés, csak hitvány, korcs eltorzítása annak.

A babona bizonyos eseményeknek olyan meghatározott jelentőséget tulajdonít (13. szám, vénasszonnyal találkozni), amivel az az esemény nem rendelkezik, vagy olyan szavakat és cselekedeteket alkalmaz, melyek a maguk természetes erejével nem képesek megmondani vagy létrehozni azt, amit az alkalmazó tőlük vár. Például a kártya nem tudja megmondani a maga természetes erejével a jövendőt, sem a talizmán hordása nem képes betegségtől megóvni. Ha tehát valaki ezeket az eredményeket mégis várja, hiszi, reméli, csak természetentúli erőben bízhatik. Természetentúli erő azonban csak kettő van: Istené és a gonosz lelkeké. De Isten soha sehol nem ígérte meg, hogy bizonyos szavak vagy jelek alkalmazására meg fogja adni a kívánt eredményt. Igen, a Szentírás beszél arról, hogy Krisztus a kegyelem megadását a szentségek külső jeleihez kötötte, de hogy

a jövendölés vagy csodatevés isteni hatalmát semmitmondó szavakhoz vagy cselekményekhez kötötte volna s azt válogatás nélkül minden ember rendelkezésére bocsátotta volna, arról nincs szó, de még csak homályos utalás sem a kinyilatkoztatásban. A babonát üző ember tehát nem Istentől, hanem a sátántól s az ő országától várja a titkos vagy csodás eredményt.

Nem akarjuk mi ezzel azt mondani, hogy minden babonás ember nyíltan az ördöggel cimborál. Hogy csatlósául szegődik Isten s az emberi nem legnagyobb ellenségének, a sátánnak. De hogy hallgatólagosan ezt teszi, ezzel lesz, ahhoz kétség nem fér. Hiába hangoztatja hitét az igaz Istenben, hiába tiltakozik akár a babona elkövetése közben is az ördög ellen, a dolgok logikai ereje ide kényszeríti. Eredményt vár olyan jelektől, amilyen eredményt azok a maguk természetes erőikből nem adhatnak. Istentől ezt nem tételezheti fel józanul, tehát a gonosz lelkektől kell várnia.

S ezzel máris megjelöltük a babona eredendő bűnét. Azért üldözi az Egyház s száll síkra ellene minden tekintélyével, mert az igaz Isten tiszteletének megcsonkítását látja benne. „Én vagyok a te urad Istened; idegen isteneid ne legyenek én előttem“ — mondja az első parancs. Istent tisztelni, imádni kell — ez a parancs első része; de senki mást széles e világon Istennek kijáró tisztelettel illetni nem szabad — ez a parancs másik része. Azonban a föltétlen,

alkut nem ismerő hit és remény a vallásos tisztelethez tartozik. Hihetek ugyan embernek is, remélhetek földi lényekben vagy erőkben is, de ez a hitem és reményem föltétlen, örök, határtalan, biztos csak Istenben lehet. Mivel tehát a babonás ember vallási tisztelettel, nevezetesen föltétlen hittel és reménnyel adózik olyan lényeknek, melyeket az meg nem illet, súlyos fölségsértést követ el Istennel szemben.

A babona tehát halálos bűn, hacsak tudatlanság vagy tréfás szándék meg nem enyhíti és bossánatos bünné nem teszi.

A babona egyik főága a jóslás, mely abban áll, hogy valaki titkos vagy jövődő dolgokat akar megtudni, még pedig olyan eszközökkel, amik arra elégtelenek. Élesen el kell tehát hátrálni a jövődöléstől s a tudományos felfedezéstől, melyek az első pillanatban vele rokon fogalmaknak látszanak. A rokonság azonban csak külső, látszólagos, mert bensőleg, tartalmilag semmi közük a babonához.

A jövődölés isteni, kivételes adomány, mely adott esetekben a prófétáknak és szenteknek volt sajátja. Isten adja — kinyilatkoztatás útján — szent, isteni célból a jövődő homályának feltárására.

A tudósok is fedezhetnek fel rejtett dolgokat, titkos erőket, melyek csodának látszanak s bámulatba ejtik a világot, de ez a felfedezés természetes úton, nem babonás szavak vagy cselekvések, hanem kutatás, kísérletezés útján, a

természet megfigyelésével és törvényeinek ismeretével történik.

A jóslásnak száz és ezer fajtája van. Már a legősibb népeknél megtaláljuk s szívós erővel tartja magát napjainkig. Bármily csalogató és érdekes volna a babona multjának felfedése s a jelennel való összehasonlítása, nem tehetjük meg e szűkre szabott keretek között; csak a ma is dívó s megtévesztő babonákat vehetjük számba. Mindenesetre a jóslás fogalma alá tartoznak: a horoszkop, kristálynézés, álmójóslás, sorsvetés, varázsvessző, kártyavetés, kézolvasás, hipnózis, telepáthia, clairvoyance.

A babona másik nagy válfaja: a bűbájosság, amit a régiek mágia szóval jelöltek meg. Lényege az, hogy rendkívüli, csodás dolgokat akar végrehajtani olyan eszközökkel, amik arra elégtelenek. Szeretik a csoda fogalmával összekeverni, pedig a külső látszat mellett is oly messze esnek egymástól, mint ég és föld. A csoda olyan érzékek alá eső rendkívüli tény, mely a természet erőivel szemben közvetlenül csak Istentől eredhet. Csodát tehát csak Isten művel és pedig a legmagasabb célokból. Nem az emberek kíváncsiságának vagy rendkívülit szomjazó vágvának a kielégítésére, hanem az örök igazság behizonyításának kedvéért. „Ezért minden Istentől eredő csodán az erő, bölcsesség és szentség hármas tűzjegye ragyog, úgy hogy értelmes és jóindulatú ember könnyen fölismerheti benne Isten ujját.“

A bűbájosságnak is számtalan megnyilatkozása volt; mi csak a ma is grasszáló jelenségeket vehetjük számba. Ide tartoznak a gyógyítás, kuruzslás, ráolvasás, mágia, boszorkányság, asztaltáncoltatás, talizmán, kincskeresés, lavinaimádság, spiritizmus.

A mondottak alapján el kell utasítanunk azt a felfogást, mely szerint a „babona minden olyan nézet, melynek vagy nincs meg a jogosultsága bizonyos vallásban, vagy amely ellentétben áll bizonyos korszaknak tudományos természetfelfogásával“. Ezt vallja például Lehmann, aki különben „Babona és varázslat“ című háromkötetes munkájában dicséretes bátorsággal száll szembe a babona áradatával.

Elismerjük, hogy a történelmi fejlődés Lehmann meghatározásának ad igazat. Az elmúlt korok mindazt, ami az ő vallási vagy tudományos felfogásukkal ellenkezett, babonának nézték. A mai kor természettudományos felfogása azonban nem engedi meg többé azt, hogy az emberek tisztán vallási szempontból kiindulva, egymást kölcsönösen a babona vádjával vádolgathassák. Észszerűbb azt mondani — s minden vallás és tudomány megegyezhet ebben —, hogy az követ el babonát, aki olyan eredményt vár bizonyos dolgoktól, amire azok a maguk természetes erejével nem képesek. Így elkerüljük a vallási vádaskodást és villongást s minden idők minden jelensége számára egy általános, megdönthetetlen normát állítottunk fel.

De könnyen azt mondhatná valaki, hogy nem lehet tudni, mennyire terjednek a természet erői s így nemcsak a valóság és babona, hanem még a csoda határvonalai is elmosódnak. Lap-panghatnak még a természetben ismeretlen, rejtett erők, melyek aztán okai a csodás esemé-nyeknek.

Igaz, a természettudományok haladása sok meglepetéssel szolgál a világnak. Eredményei néha rendkívüliek, csodával határosak. Ámde a babona vagy csoda megállapításához nem szük-séges az összes természeterők ismerete; elég tudnunk, hogy a kérdéses területen mire nem képesek a természet erői.

A babona nem szeret a maga meztelenségé-ben, bárgyú együgyűségében fellépni, hanem legtöbbször — legalább is manapság — a tudo-mány vagy vallás köpenyegébe öltözködik. He-lyénvaló lesz tehát, ha ismertető vagy meg-különböztető jeleit egypár vonásban megfest-jük.

A babona egyik legfőbb ismertetőjele, hogy az okság elvével áll összeütközésben. Minden-nek szükségképen megvan a maga elégséges oka — mondja a bölcelet megdönthetetlen alapelve. A babona pedig sohse tud felmutatni elégséges okot az elérendő eredményre. Szava-kat, cselekményeket alkalmaz, melyek önere-jükből nem képesek a kívánt eredmény létre-hozására. Istentől nyert kivételes erővel pedig szintén nem rendelkeznek.

Második ismertetőjele a babonának, hogy bizonyos lényegtelen, semmis körülményeknek tulajdonítja a legnagyobb fontosságot, sőt az eredmény eléréséhez mint föltétlen szükséges valamit emeli ki.

Végül pedig csalhatatlanul várja az eredményt, még pedig egyedül és kizárólag az általa használt jelek és körülmények hatásától.

Ha tehát valamin e három ismertetőjelt vagy akár egyiket is a három közül észrevesszük, vigyázzunk, mert egész biztosan babonával állunk szemben.

A babona forrásai.

Mik a babona forrásai? Mire alapulnak? Hogy történt az, hogy az emberiség a babonának ennyi terhét a nyakába vette? Lélektanilag hogy kell megmagyaráznunk keletkezésüket, fejlődésüket s jelen állapotukat? — Ezekre a kérdésekre kívánunk felelni.

Már a legősibb népeknél megvan a történelem tanúsága szerint a babonára való hajlamosság, sőt a legtöbbször a babonának kiterjedt, virágzó rendszerét találjuk meg. Tehát magában az emberi természetben vagy legalább is az élet és a világ körülményeiben kell keresnünk elsősorban a babonák forrását.

A Szentírás alapján a hit világosan tanítja, hogy az emberi ész a bűnbeesés s a paradicsomi átok következtében meggyöngült. Elvesztette éles látását, mely a paradicsomban még tulaj-

dona volt, éle, ereje elhomályosult s a tudatlanságnak, tévedésnek tág kaput nyitott.

Ime itt van a babonának legegységibb s legősibb forrása. A tudatlanság, az értelmi elhomályosítás volt a melegágya. Az ember kiűzve a paradicsomból, a világnak s az életnek száz és ezer új jelenségével állott szembe, melynek magyarázatát adni nem tudta. Rendkívüli, szokatlan események játszódtak le előtte, melyek megdöbbenítették, furcsa véletlenek, melyek újra meg újra fatálisan összejátszódtak s az embernek, mikor az okokat kereste rá, értelmének gyengesége és homálya miatt, a' babonánál kellett kilyukadnia.

A tudatlanságnál nem kisebb szerepet játszott a babona kialakulásában az ember félelme, rettegése a természet erőivel s megnyilvánulásaival szemben. Ez is a paradicsomi átok következménye volt. Hogy a természet, mely addig barátságban élt az emberrel s hódolva szolgált, most szembe fordult vele. Harc és küzdelem támadt az ember és a természet között. A föld nem adta többé ingyen gyümölcsét, föl kellett az embernek törni, megmunkálni, verejtékével öntözni; az állatvilág nem ment többé meghunyászkodni az ember lába elé, sőt megtámadta, életére tört. Az ember félni, remegni kezdett s ez a félelem babonás érzéseket, cselekedeteket, szokásokat váltott ki belőle.

Tudatlanság és félelem — ez volt az a kettős lélektani ok, mely a babona fáját kitermelte. S

hiába haladt a kultúra, hiába írjuk Krisztus születése után a XX. századot, hiába vagyunk büszkék tudományunkra s mindent megféléző, szolgálatába fogó emberi erőnkre, ott lappang a tömegek mélyén az ősi tudatlanság s az ősi félelem s lélekzik, játszik, tombol a babona új, modern formáiban.

Hogy tudatlan volna a mai kor, a mai ember?

Igen; mert csak anyagi kultúrája, technikája van, de a nagy, világnézeti kérdésekben esetlen, járatlan gyermek. Nekifeküdt teljes erővel az anyagi, materiális életnek s a szellemvilágot, a metafizikát elhanyagolta. Nem ismeri a kinyilatkoztatást, nincs hite, vallása, melynek világgosságával szétszórhatná az élet ködét és homályát.

S hogy fél-e a mai ember?

Igen; különös keveréke a bátorságnak s a félelemnek, a dacnak s meghunyászkodásnak, a királyi s a szolgálalkúságnak. Szembenéz kartáccsal, ágyúval, száz halállal s ugyanakkor remegve fél a tizenhárom számtól; rábízta magát egy lélekvesztőre az óceán vagy a levegő hullámain s ugyanakkor halálfélelem fogja el egy vénasszonnyal való találkozás miatt. Nincs eleven hite a Gondviselésben s ezért babonás félelemmel és szokásokkal bástyázza körül hitvány életét.

Azt se lehet talán tagadni, hogy a babona évezredek szívóssága miatt talán bizonyos átörök-

lődésünk vagy legalább is hajlamosságunk van reá; beleidegződött már az életünkbe s a babonától átítatott millió erőszakkal mindnyájunkat odahúz. Korszellem már a babona, melynek hatása alól csak az erősek, a világoslátásuak tudják megszabadítani magukat.

A büszke XX. század nem tudta betömni a babona két ősforrását, sőt bizarr felfedezéseivel, nyugtalanul keresgélő lelki szomjúságával még újabb forrásokat fűrt neki.

A felfedezések lázas kora az ember életét se hagyta érintetlenül. A véletlen vagy a megfeszített munka — ki tudná megmondani — de új, eddig rejtett, emberi erőket bányászott ki s hozott felszínre. Félelmes, titokzatos erőket, melyekről egyelőre azt se tudták, hogy testiek vagy lelkiek-e? Szokatlanok, megdöbbentők voltak, hol az örület, hol a csoda, hol a természetentúli erők határmesgyéjén jártak. Emberek támadtak, akik tekintetük erejével álomba ringatták, beszéltették, cselekedtették áldozataikat. Asztalok táncoltak, forintok perdültek, gurultak, mint valami titkos érintésre. Megszakadt, lehullott a térnek, a távolságnak a korlátozó ereje s emberek jöttek, akik látták, hallották, megérezték a távolban történeteket.

S a modern ember, ki olyan könnyedén oldja meg Isten nélkül a teremtés kérdését, most zavarba jött, térdre bukott s e szokatlan jelenségekben természetentúli erőket, hatalmakat szimatolt.

De kapóra jött a babonának korunk lelki nyugtalanósága, szomjúsága is. Ez a kor, mely megcsömörlött a materializmus fertelmes tobzódásaitól s mintegy ellengőzzel vetette magát a szellemi világ felé. S mivel tudása, hite nem volt hozzá, hogy Istentől kérjen felvilágosítást, mivel nem ismerte vagy nem akarta ismerni a ki nyilatkoztatást, maga kereste az utat a másvilághoz, a szellemvilághoz. Kihívóan, erőszakosan kezdett kopogtatni azon az ajtón, ahol mindenki bemegy egyszer, de ahonnan hírt hozni még senki se tért vissza.

Ez a jobb sorsra érdemes törekvés, mely a szellemvilággal akar mindenáron kapcsolatot teremteni, még nem ért el s nem is fog elérni eredményt, de mindenesetre második főforrása lett a modern babonának.

Házájához, Amerikához illő bizarr ajándék!

Babona és vallás.

Hogy van-e összefüggés, belső kapocs a vallás és a babona között, arra föltétlenül igennel kell felelnünk. Történelmi tény, hogy a vallás vagy elsúlyedte a babonában s egygé lett vele vagy pedig a megszabadulást, a megváltást jelentette a babonától.

S ez természetes is. A babona és a vallás alapjában véve egy síkon mozognak. A természetentúli, tisztán szellemi világ benyulása a mi életünkbe. Ez a vallás, de ez egyúttal a babona is.

Ha ezt a természetentúli világot helyesen ismerjük fel s viszonyunk, tiszteletünk iránta helyes mederben folyik le, megvan a vallás és kultúra. Ha azonban ez az ismeretünk, viszonyunk, tiszteletünk helytelen, megnyílt előttünk a babona feneketlen torka.

Épen ezért mi már apriori, történelmi ismeret nélkül is előre megmondhatnók, hogy egész az isteni kinyilatkoztatás beteljesedéséig vagyis pontosan Krisztus Urunkig a vallások nem bírnak szabadulni a babonától, összenőnek vele, egyet alkotnak. A vallás babonává, a babona vallássá lesz. A vallásnak ezt a fojtogató bilincsét csak Krisztus törhette szét, mert ő hozta először az emberi élet s a szellemvilág teljes és kimerítő ismeretét.

S valóban a történelem is igazat ad nekünk.

A legrégibb történelmi adatok időszámításunk előtt 4000 évre nyúlnak vissza s arról tanuskodnak, hogy egyiptomiak, chaldeusok, akkádok már a legrégibb, ismeretlen időkben nagy birodalmakat alkottak s magas kultúrával bírtak. De viszont a fennmaradt egykorú emlékek azt is bizonyítják, hogy a babona mélyen begyökereződött egész életükbe s egész vallási rendszerük a babonában tombolta ki magát.

Vallási életükben például legnagyobb szerepe a szellembűvölésnek van. Mindaz, ami a természetben rossz, félelmes, mint amilyen az árvíz, tűzvész, zivatar, orkán, földrengés — szerintük — a gonosz szellemek titokzatos játéka, akiket

aztán borzalmas, rikító színekkel ecsetelnek. Szellemek, gnómok, manók ülnek mindenfelé s ők kormányozzák az egész világot. Mivel hatalmuk nagyobb az emberénél s mivel folyton csak az ember megkínzására, megrontására törekednek, az ember varázslattal védekezik ellenük. A varázslás művészetét aztán a papok végzik, furcsa szavak és még furesább szertartások kíséretében.

A szellembüvölés mellett erősen grasszált a rontó varázslat is, mely arra irányult, hogy bajt okozzon valakinek. A haragosok, ellenségek folyamodtak ehhez, hogy egymáson bosszút álljanak, egymásnak ártsanak. Míg a szellembüvölés a jó szellemekhez folyamodott védelemért, addig a rontó varázslat a rossz szellemek segítségét iparkodott kieroszakolni. A chaldeusok oly erősen hittek benne s használata annyira elterjedt volt, hogy minden balesetet, testi, lelki bajt ennek tulajdonítottak.

Szinte tudományos rendszerré fejlődött ki náluk a jóslás is. Vallásos hitükhöz tartozott ugyanis az a feltevés, hogy az égi testek az okai mindannak, ami a világon történik. Tehát nemcsak a természeti eseményeket, hanem az emberi éleetsorsokat is a csillagzatok egymáshoz való viszonyából magyarázták.

De még ez sem volt nekik elég. Babonájuk körébe vontak más természeti jelenségeket is. Semmis dolgok, lényegtelen tünetek, sőt piszkos, drasztikus jelenségek hálás anyaga

voltak jóslásaiknak. A madarak röpte, az áldozati barmok bele, a fák zizegése, a gyémánt sugara, a kutya színe vagy piszkolási módja hozhat üdvöt vagy csapást egyévre, országra.

A káldok babonarendszere és varázstudománya nemcsak azért fontos, mert egyik legrégebb történelmi népről ad életképet, hanem azért is, mert az európai babona az ő behatásuk alatt fejlődik ki. Ugyanis tőlük vették át babona-rendszerüket a médák, perzsák s a babiloni fogság alatt a zsidók, akik a Kabbalában titkos rendszerre fejlesztették azt. Ez a Kabbala jutott el azután a mórok révén az akkor még ifjú Európába.

De menjünk tovább! A görög kultúrának még ma is sok fanatikus rajongója van. Szeretik a görög életet úgy feltüntetni, mint a racionalizmus diadalmas világnézetét. Úgy festik a görög embert, mint akiben a tiszta, felmagasztosult emberiség jut kifejezésre.

Pedig nagyon tévednek. A görögök sem bírtak szabadulni a babona rákfenéjétől, vallásuk meg egyenesen át volt itatva vele.

Különösen nagy súlyt helyeztek a jóstudományra, mely tisztán vallási alapon állott. Külön, szentélynek tisztelt jósdáik voltak, melyek közül mindenki által ismert Apolló delphii jósdája és Zeus dodonai orákuluma, ahol papnők adták a jövendöléseket rejtelmes szavakba burkolva. De ezenkívül nagy figyelmet szenteltek bizonyos természeti jelenségeknek. A madarak

repülése vagy a villám cikázása például jelentőségteljes esemény volt.

Hittek szerencsés és szerencsétlen napokban, sőt a hallottak idézése sem volt előttük ismeretlen fogalom, mint azt Homerosz leírásában Odisszeuszról olvashatjuk.

A perzsa háborúk után pedig megismerkednek a görögök a káld varázstudományokkal s azóta szélteben-hosszában grasszált közöttük a hűbájosság és varázslat.

A rómaiak sem maradtak el a görögök mögött. Már a legrégebbi írások strigákról azaz boszorkányokról adnak hírt, akik embervérrel táplálkoznak. Varázstudományukban rendkívül bíztak, sőt azt is elhitték, hogy varázslattal még a termést is át lehet csalni egyik földről a másikra.

A jóslás egyenesen vallási funkció volt, melyet külön papi testület, az augurok láttak el. A jóslás főként a madarak repüléséből vagy a tyúkok etetéséből történt. Később a haruspexek lépnek működésbe, akik az áldozati állatok beleiből jósolgattak. De a legnehezebb kérdésekben a döntő szó mégis csak a Sybillák könyvéé volt, melyeknek magyarázása egy 15 tagú testületre volt bízva.

Ime, a Krisztus előtti korszaknak csak egy pár s még pedig legműveltebb népére mutattunk rá, s látjuk, mily mélyen beitta magát vallásukba, közfelfogásukba, életükbe a babona. Ezek után gondolhatja mindenki, milyen lehetett a helyzet a többi népeknél, melyeknek kultúrája az említettekénél mélyen alatta járt!

Babona és katholicizmus.

A habonától való megszabadulást csak Jézus Krisztus s az általa alapított kereszténység hozhatta meg.

Jézus Krisztus ugyanis azért jött a földre, hogy az embereket a helyes Isten-ismeretre, imádásra s az üdvösség útjára megtanítsa. Ő hozta meg először azokat az ismereteket, melyek multhatatlanul szükségesek ahhoz, hogy az ember a világ és a lét legkinzóbb problémáit megfejtse. Ő volt a lux mundi vagyis a világ világossága, aki szétverte a tudatlanság sötét árnyait.

Megmagyarázta az egy igaz Isten lényét s körülírta az ember természetét. Célt tűzött az emberi életnek s felfedte a másvilág titkait. Prédikálta a hit mindenható erejét, az emberi akarat és isteni kegyelem összefogásának biztos győzelmét. Megtörte a sátán hatalmát, áttörte, ha kellett, a természet vastörvényeit is s örök, hathatós segítségét ígerte azoknak, akik benne hisznek és bíznak.

Szavai világítottak, mint szövétnek az éj sötétjében, élete, cselekedetei, csodái pedig megdöntetetlen, kétséget kizáró bizonyítékot szolgáltattak neki.

Ezzel megdőlt a nagy tudatlanság s a kínzó, babonába hajtó félelem. A keresztény ember Isten gyermeke s Krisztus testvére. Isten vigyázó, gondviselő szeme őröködik felette s Krisztus, ille-

tőleg az általa küldött Szentlélek ereje küzd vele s helyette. A természet az Istentől megszabott vastörvények szerint működik s ijesztő, katasztrófális rendellenességei is a gondviselés tervei szerint történnek. Szellemek, gonosz lelkek vannak ugyan s acsarkodnak az ember testére-lelkére, a Sátán megrontására törekszik az embernek, de mindeneknek, tehát természetnek s szellemeknek felette áll a mindenható Isten, kívül szemben tehetetlen minden alsóbbrendű szellem. Isten erejével tehát az ember is megtörheti a démonok erejét, a pokol hatalmát.

A kereszténység ennél fogva fel is lépett a babona minden fajtája ellen s azt a súlyos bűnök közé iktatta. Egy rangba állította a bálványimádással, mely pedig összeegyeztethetetlen a kereszténység egész lényegével. Az első keresztény zsinatok többször foglalkoznak a babona kérdésével s fenntartás nélkül, élesen elítélik.

A kereszténységnek tehát mint vallásnak semmi köze a babonához, sőt éles, szöges ellentétben áll vele. Üldözi és forrásában, csirájában fojtja el. Semmi sincs távolabb a kereszténység lényegétől, minthogy valaki alapot vagy alkalmat találjon benne babonára. S itt a lényeges különbség a kereszténység és más vallások között! A pogányság lényege a babona és siet is felvenni vallási megnyilatkozásai közé, a kereszténységtől idegen a babona fogalma s nyíltan hadat üzen neki.

Hogy modern féltudósok Krisztus ördögűzésé-

ben s az Egyháznak ez alapon végzett ördög-üzési szertartásaiban babonát akarnak látni vagy legalább is a pogány bűvölések feléledését s elkeresztelését látják benne, nem egyéb gonosz rosszakarathnál. Az Egyház ördögüzési szertartásaiban nem semmitmondó szavak vagy üres ceremóniák erejében bízott, hanem a mindenható Istenben, aki ura mindeneknek. A szavak imát fejeztek ki az egy igaz Istenhez, a szertartások pedig csak szimbolumai, emberi képei voltak az eseményeknek.

Ez a kereszténységre, mint tanra, mint vallási rendszerre vonatkozik. Más kérdés azonban az, vajjon a keresztények mint egyedek tartották-e magukat ehhez a tanhoz? Átjárta-e eléggé a bibliai kovász az emberek szívét és értelmét? Tudtak-e a babona ördögös hatalmától szabadulni? Sőt még itt is éles megkülönböztetést kell tennünk a nép hivatásos vezetői, a papság s a hívők tábora között?

A feleletet itt is a történelem adja meg.

Még hitetlen tudósok is elismerik, hogy az Egyház erélyes kézzel nyúlt bele az ókor gondolkodásába s az általános közszellemet meg is változtatta. Dogmáival s kárhóztató rendelkezéseivel halálos csapást mért a babona hydra-fejére s legalább is a közéletet megtisztította tőle. A babona vallásilag és államilag privilegizált helyzete megszűnik s kénytelen a butaság vagy tanulatlanság rejtekeiben megbújni.

De bármily hatalmas is volt a kereszténység

befolyása, egészen természetes, hogy nem alakíthatta át a társadalmat egy csapásra. A babona évszázados mohos hálójával szemben csak lassan hatolhattak be a népek tudatába a keresztény életelvek s azok minden következtetése. Láttuk már, hogy az Egyház hivatalosan állást foglal a babona ellen, beállítja mint az Isten-tisztelésnek ellentétét s a bálványimádással egy sorba helyezi; ha tehát a tanulatlan nép között mégis él megbújva a babona, sőt itt-ott a vallás szentségei is visszaélés folytán a babona hálójába kerülnek, arról se a keresztény hitrendszer, sem az Egyház igazán nem tehet.

Nem is szoktak az Egyház legnagyobb ellenségei sem mással, mint az istenítéletek s a boszorkánypörök babonájával az Egyház ellen előhozakodni. Lássuk tehát ezt a két dolgot közelebbről.

Az istenítéletek abban állottak, hogy a vádlottat ártatlansága bebizonyítására életveszélyes próbáknak vetették alá, abban a meggyőződésben, hogy Isten nem engedhet ártatlant elpusztulni. Így keletkeztek az istenítéletek vagy ordáliák.

A próbáknak többféle fajtája volt s legelterjedtebb a vaspróba volt. Izzó vasat adtak a vádlott kezébe, szájába pedig szent ostyát tettek s imádkoztak, hogyha az illető bűnös, égesse meg a tűz, ha ártatlan, ne szenvedjen sérülést. A vádlottnak kilenc lépésvíre kellett vinnie az izzó vasat, aztán bekötötték kezét s a kötést lepecsételték. Három nap múlva megvizsgálták a ke-

zet, vajjon ép-e? Ha nem volt ép, a vádlott bűnössége bizonyítva volt.

Ilyen istenítélet volt a páros viadal is, mellyel vitás ügyeket intéztek el s mely még mind a mai napig fennmaradt. Aki ellenfelét leterítette, annak volt igaza.

Az istenítéletek harmadik fajtája a vízpróba volt. A vádlottat meztelenül vízbe dobták. Ha elmerült, ártatlannak nyilvánították, abban a föltevésben, hogy a víz, melyet előbb megszenteltek, bűnös embert nem vesz magába.

Ma már mindenki tudja, hogy az istenítéletek szokása nem keresztény találmány. Egész kétségtelenül pogány szokás, mely már Sophoklesz tragédiájában is előfordul.

A kereszténység ugyanis nem irthatta ki derűre-horúra a népek szokásait és erkölceit. Az, ami a kereszténységgel összeegyeztethető volt vagy legalább is annak hitt, azt átvette vagy megtúrte. Mert mint nagy szent Gergely pápa írja XI. levelében: „szilaj embereket mindentől egyszerre megfosztani lehetetlen“. S igazán furcsa, ha még ma is akadnak emberek, akik a kereszténységtől azt követelik, hogy barbár népeket egy csapásra tegyen bensőleg, lelkületben is keresztényé!

Hogy a középkor túlélénk hite, amikor az istenítéletek pogány szokásait bevezette, tévútra tévedt, nem akarjuk tagadni. Hogy ilyen célra az Oltáriszentséget és a templomot is igénybe vették, fájdalmas tény. De a hivatalos Egyház sem

bírt a tömeg vak hitével, őrült fanatizmusával. Itt, mint sok más népszokás leküzdésében, csak az idő, a haladás, a kultúra segíthetett.

A pápák és a zsinatok azonban derekasan viselkedtek. III. Ince alatt a lateráni zsinat meghagyja, hogy semmiféle pap ne merjen az isten-ítélethez vizet vagy vasat szentelni. A XIV. és XV. században tartott zsinatok pedig mind felszólalnak és rendeleteket hoznak a babona ellen. A helyzet tartós javulása VII. Gergely alatt következett be.

A boszorkánypörök csak a középkor lefolyása után indulnak meg s bár a kath. országok sem maradnak tőle érintetlenül, a legnagyobb mérvet a protestáns országokban öltik.

A boszorkánybabona az a hit, hogy egyes emberek, különösen asszonyok, az ördöggel cimborálhatnak és segítségével különféle csodadolgokat tehetnek. A boszorkányok emberek, akik az ördöggel szövetségre lépnek s ezért kiváltságos hatalmat nyernek. Ők az okai az időjárás zavarainak: az esőnek, hónak, jégnek, fagynak, mennydörgésnek, mennykőcsapásnak. Megbabonázhatják az embereket s bajt, betegséget hozhatnak rájuk. Hatalmuk oly nagy, hogy még az emberek nemét is megtudják változtatni, a leányból fiút csinálnak vagy megfordítva. Seprű vagy vasvilla segítségével a levegőben nyargalnak s Walpurga-éjjelén vagy Jánosnap éjszakáján magas hegyeken gvülnek össze irtózatos orgiák közepeztette az ördög ünneplésére.

Ez a nyomorult, ostoba babona egyre terjedt s végre is kegyetlen boszorkányüldözésekben tört ki. Mindenkit, aki boszorkányság gyanújában állott, inkvizíciós törvényszék elé idézték, vallatták, kínozták s akit annak ismertek fel, máglyán megégették. A nép emiatt örökös rémületben élt s hogy önmagát mentse, másokat gyanúsított és vádolt boszorkánysággal. A boszorkánypörök oktalansága és rendszertelensége arra indította VIII. Ince pápát, hogy a boszorkányügyek kezelését a dominikánusokra bízza.

A boszorkányhitről is rég ki van mutatva, hogy azt a középkori népek a régi pogányságból hurcolták be a kereszténységbe. E hitet megerősítette a középkori eretnekek tana (albigenzek), mi szerint ez a világ az ördög műve és birodalma. Történelmi adatok igazolják, hogy a pápák és zsinatok gyakran tiltakoztak e babona ellen, a párizsi egyetem pedig 27 felvilágosító tételt tett ellene közzé! Sajnos, az Egyház sem tudott e romboló áradatnak gátat vetni. Hogy lehát a nagyobb rosszat elkerülje, kivette a boszorkánypöröket a világiak kezéből s a dominikánusokra bízta. A szándék jó volt, de a választás nem sikerült. A dominikánusok s híres könyvük: a *boszorkánypöröly* nemcsak hogy nem csökkentette, de még jobban elterjesztette a boszorkányhitet.

Különben történelmi adatok bizonyítják, hogy a papság gyakran kelt védelmére az ártatlanul üldözötteknek s ép egy német jezsuita: Spee Fri-

gyes s rendtársa: Tanner Kornél voltak az elsők, akik sikra szálltak ez ostoba babona ellen.

Azt sem szabad elfelejteni, hogy a boszorkánybabona nem a katolikus országokban, hanem Németországban tombolt a legerősebben. A protestantizmus tudott harcolni a szenteltvíz vagy ereklyetisztelet ártatlan szokása ellen, de tehetetlen volt, sőt behódolt a boszorkánybabonának. Azért van igaza de Maistrenek; „A boszorkányügy miatt vagy az egész emberiséget kell vádolni vagy senkit“.

De még egy röpke szót az ú. n. vallásos babonáról, mert tagadhatatlanul ilyen is akad.

Közmondásos dolog, hogy mindennel, a legszentebbel is lehet visszaélni. Miként Isten végtelen irgalma alkalom lehet nemcsak a megtérésre, hanem a további bátor bűnözésre is, úgy az Egyház szentségei vagy szentelményei is buta emberek lelkében babonává sülyedhetnek le.

Ha tehát valaki azt hiszi, hogy csak a Krisztus-arcú pap miséje igazán érvényes vagy több húcsút remél a könyökig szenteltvízbe merített kéz keresztvetésétől stb. — kétségenkívül babonát követ, amit maga az Egyház üldöz a legerélyesebben.

A babona gyógyszere.

Ezek után igazán nem nehéz megfelelni arra a kérdésre, vajjon mi a gyógyszere a babonának? Ha helyesen állapítottuk meg a babona forrásait, úgy nincs más hátra, mint betönni,

eldugni, kiszárítani ezeket a forrásokat. Mert amíg azok megvannak és működnek, tehetetlen az egész világ a babonával szemben.

Egy megelőző fejezetben felsoroltuk már az okokat, melyek a babonát kitermelik. Láttuk a tudatlanságot, a felelmet s a túlvilági dolgok vágyát mint a babona eredőit. Ezek ellen pedig csak egy orvosság van: a hit, a hit tudása s a hit gyakorlati kiélése.

Sokan azt hitték s azt hiszik, hogy a tudás, a tudomány haladása s népszerűsítése fog segíteni az emberiségen. A tudomány lesz az irtó fegyver a babona ellen. Tévedtek. A tudomány századokról-századokra nagy lendülettel dolgozza magát előre, ma már — azt mondhatni — mértföldes csizmákban jár, egy-egy feltűnően ostoba babona (istenítélet, boszorkányhit) széttipródik a sarka alatt, de a többi csak nem látgít mellőle, sőt újak születnek, sarjadnak a lábánvómán. Ha tehát a tudomány ezideig nem bírt leszámolni a babonával, közel esik a feltevés, hogy ezután se fog tudni. S ez természetes is. A tudomány nem ott kereskedik, ahol a babona s azért forrását elzárni nem is tudhatja. A tudomány csak ott erős, csak ott tud eredményt felmutatni, ahol érzékek alá eső dolgokról van szó, de tehetetlen, nvöszörgő kisded, mihelyst érzékenfelüli dolgok állanak elé. Már pedig a babona a transcendentális világban dolgozik, hitét, erejét, magyarázatát onnan veszi.

Abban a hiú reményben sem ringathatja ma-

gát senki sem, hogy majd az idő, az évek, a századok pergése fog javulást hozni. A babona kitombolja magát, mint a fájdalom s magamagától meg fog szünni. Nem! Láttuk már, hogy vannak babonák, melyek évezredek óta tartják magukat s ha itt-ott változnak, a kor hangulatához idomulnak is, de lényegük megmarad. Sőt az idő, a helyzet, a kor lelke újabbakat és újabbakat szül. A babona megszüntetését tehát az időre bízni annyit jelent, mint a gúnyos latin időjelzés: ad graecas calendas, vagyis megvárni a világ végét. Így csak az utolsó ítélet harsonái némítanak el végkép a babonát.

A gyógyulást tehát máshol kell keresnünk!

Tudatlan a mai ember, mondtuk mint főokot. Az anyaggal s erővel még csak elboldogul, de a nagy életproblémák, a „világtalányok“, a lét titkai, a másvilág olyan az ő számára, mint a hét pecséttel lezárt könyv. Ragadja meg tehát a hitet, mert az teljes és kimerítő világszemléletet ad neki, megmagyarázza az élet célját és értelmét s feltárja előtte a másvilág titkait.

De nem elég a hitbe csak belekóstolni; valamit tudni és sokat nem tudni; valamit átvénni s a többit megtagadni. Mert ez csak növelné a zavart, a kételyt, felesigázná a kíváncsiságot s csak újabb, még durvább babonákra hajtana.

A vallásos félműveltség semmit sem ér. Nem véd a babona ellen, sőt inkább melegágya annak. Képes a vallás szent köpenyébe bur-

kolni a legostobább babonás szokásokat. Innen van az, hogy hitében tanulatlan, járatlan nép közt dühöng a legjobban a babona. A babona vallássá s a vallás babonává válik. Az orosz vagy balkáni népek klasszikus példái ennek.

Azt mondtuk, hogy a babona másik főoka a félelem. Bizonyos események, melyeket az ember magyarázni nem tud, félelmet öntenek belé s ellenük babonás szokásokkal bástyázza körül életét. Fél a természet szeszélyétől, a hirtelen bajtól, a szellemvilág megnyilatkozásaitól.

Ennek a babonás félelemnek az orvossága újra csak a hit lehet. A hit, mely megtanítja arra, hogy ő Isten gyermeke, kinek hajaszála se görbülhet meg a Mindenható tudta nélkül. Hinnie kell s benne kell élnie abban a tudatban, hogy a Gondviselés keze rajtunk pihen. Élő valósággá kell benne válnia a szent Pál-féle mondásnak: „Azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra válik“.

Az ördög megkísértheti, de el nem vesztheti az embert. A mi akaratunk s Isten kegyelme mindenben átsegít. Nincs szükségünk emberi mesterkedésekre, babonás szokásokra ellene, elég nekünk az Isten kegyelme.

A másvilágot, a szellemvilágot feszegető kíváncsiságot pedig, mely a legmodernebb babonák szülőanyja, szintén csak a keresztény hit elégítheti ki. Mert megadja azt, ami emberi észszel egyáltalán felfogható s amit Isten jónak látott közölni az emberiséggel. Tudja, hogy Isten

egy szellemvilágot teremtett maga körül s oda vár örök ítéletre mindannyiunkat. Örök sorsunkat magunk kovácsoljuk itt a földön s utunk a síron túl vagy a mennyország örömeibe, vagy a pokol lángjaiba vezet.

Ennél többet úgy se tudhatunk meg. Ha valahol, úgy áll itt az Üdvözítő szava: „Nem tirátok tartozik tudni...”

Azért újra mondjuk: aki a babonát meg akarja szüntetni, adjon minél több hittudást s aktív hitéletet az embereknek.

Nézzék meg a szenteket, akikben a hitélet legszebb virágait bontotta ki. A babonának még csak árnyéka sem tud hozzájuk férközni. Ez a gondolkör idegen az ő lelküktől. Csupa béke, fenség, magasztosság a világ zavaros, félnék tarkaságában. Rettenthetetlenek: önmagukkal, világgal, sátánnal szembeszállók, életre-halálra megküzdők. Gyermekes, ifjak, tanulatlanok, parasztok is vannak közöttük. A mosolygást, a győzelmet ismerik, de a félelmet és babonát nem. Mert hittek, tudtak s hitükből éltek!

Ezzel szemben régi, de bölcs megállapítás, hogy a babona mindig korcs vallásosságnak a jele, sőt legtöbbször egyenest a hitetlenség büntetése. A hitetlenek a leghiszékenyebbek — mondja Pascal.

A legbabonásabb emberek a hitetlenek táborából kerülnek ki. A spiritizmusról, korunk pusztító kolerájáról, senki se fogja állítani, hogy a vallás hozta létre s beláthatatlan, milliós

táborra is nem a keresztény hívőkből rekrutálódik.

„Glaube, dem die Tür versagt,
Steigt als Aberglaub' ins Fenster;
Wenn die Götter ihr verjagt,
Kommen die Gespenster.“

Geibel.

A gonosz lelkek szerepe.

De a babona dolgát nem lehet elválasztani attól a másik kérdéstől, vajjon vannak-e gonosz szellemek? Van-e hatalmuk a világ, természet s emberek felett? Élnek-e vagy legalább is élhetnek-e ezzel az ő rendkívüli, csodának beillő hatalmukkal?

Ez a kérdés nem tartozik a pozitív tudományok hatáskörébe, a bölcselet is csak feltevésekkel, lehetőségekkel dolgozhat benne, teljes és kimerítő megoldását csak az isteni kinyilatkoztatás s annak hű szolgája, a theológia adhatja meg.

A Szentírás világosan tanítja, hogy vannak bukott angyalok, akiket gonosz lelkeknek nevez. Az Üdvözítő maga sokszor beszél a sötétség fejedelmének hatalmáról s veszedelmes tevékenységéről, mellevel szemben ő eredményesen veszi föl a harcot. S az apostolok mindenben megisméltlik az Üdvözítő tanítását. Ennek a felfogásnak beszédes bizonyítéka az exorcizmus (ördögűzés) használata, mely már a második század derekán kimutatható.

A theológusok ezek alapján hittételnek vall-

ják, hogy az eredeti bűn következtében a sátlánnak s angyalainak bizonyos hatalma van az emberek felett. A sátán uralmát úgy magyarázzák, hogy a sátán s az ő serege Isten engedelméből a végítéletig Isten országának ellenére dolgozhatnak.

Hogy ezt megérthessük, nem szabad elfelejteni, hogy az angyaloknak nagy, természetet túlszárnyaló képességeik vannak. A Szentírás tanúsága szerint változásokat idéznek elő a látható világban. Mint szellemi valók könnyebben és biztosabban ismerik fel a multat s messzire s nagyobb sikerrel hatolnak be a jövőbe. Képesek az anyagvilág erőit és tömegeit mozgósítani bizonyos célok és hatások érdekében. Hatni tudnak az embernek nemcsak testére, hanem lelkére is.

A bukott angyalok azzal, hogy vétkeztek s kárhozatra jutottak, ezen természetes képességeiket nem veszítették el. A sátán és csatlóssai, ahol csak tehetik, gáncsot vetnek Isten országának s terjesztik a bálványimádást. Kivetik hálójukat az egyes emberekre is. Csábítják, kísértik s gáncsvetéssel nehezítik kötelessége teljesítését.

Ez az az állandó, alattomos munka, amit szívós kitartással folytat a sátán tábora a világ végéig. De éppen mert állandó munka s megnyilatkozásai nem esnek az érzéki megfigyelés alá, fel sem tűnik, meglepetést nem kelt az emberekben.

Vannak azonban a gonosz léleknek más megnyilatkozásai is, mikor furcsa, csodaszerű je-

lenségeket idéz elő. Ilyenkor már, épen szokatlansága miatt, felfigyelnek, megdöbbennek az emberek.

A történelem két ilyen erősebb ördögi megnyilatkozásról számol be, úgymint: az ördögösségről s a bűbájosságról.

Az ördögösség abban áll, hogy az ördög megszállja az embert. Vagyis úgy hatalmába keríti, hogy az ember készséges eszközévé válik az ördög tevékenységének.

Az ördögösség ténye kétségtelen az Üdvözítő tanuságából. Ő maga üzött ördögöket s tanítványainak is erre hatalmat adott. Az ördögösségek azonban Krisztus óta, aki elvileg megtörte az ördög hatalmát, mind ritkábbak s újabb időben nehezen mutathatók ki.

Hogy az ördög résztvegyen, segédkezet nyújtson a bűbájosság csodaszerű jelenségeihez, annak sincs elvileg semmi akadálya. Lehetősége adva van a tiszta szellemek képességeiben: ténylegességéről pedig maga a Szentírás kezeskedik. Kinyilváníthat tehát rejtett dolgokat s megsegítheti az embert csodaszerű jelenségek véghezvitelére.

Nem szabad azonban elfelejteni, hogy a világ Isten rendes, állandó gondviselése alatt áll, melynek megvan a maga rendes folyása. A rendkívülit épen ezért csak ritkán engedheti Isten szerepelni, nehogy gondviselésének rovására menjen. Ezért a jó és rossz angyalok rendkívüli tevékenysége egyaránt ritka. Tehát még

gyanus esetekben is elsősorban természeti okokra kell gondolnunk, a rendkívülit pedig csak a lehető legsúlyosabb okok alapján szabad föltételeznünk.

„A régieknek sokszor túlzó ördög-szimatolása ép annyira szélsőség, mint sok modernnek ördög-iszonya. A katolikus igazság a középben van.“ (Schütz Antal: Dogmatika. 319. old.)

A BABONÁKRÓL RÉSZLETESEN.

A) *Jövendölés.*

Horoszkóp vagy csillagjósolás.

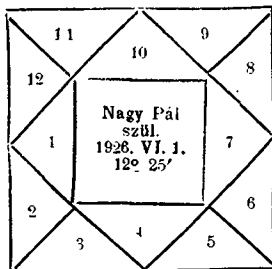
A horoszkóp jóslás a csillagokból. Eredete visszanyúlik az emberiség első századaiba s szívós erővel tartja magát mind a mai napig. Főúri családoknál kínos pontossággal készítik meg a gyermek születésekor, a jámbor falusi meg maga vásárolja indóházakban vagy vásári kikiáltóknál, készen nyomtatva.

A csillagjósolás első nagymesterei a káldok voltak. Vallásuknak ugyanis egyik alaptétele volt, hogy az égitestek az okai mindannak, ami a világon történik. Minden eseményt tehát a csillagzatoknak egymáshoz való viszonya határoz meg. Minthogy pedig az égitestek egymáshoz való viszonya szabályszerűen és időszakosan megismétlődik, egészen természetes, hogy az emberi élet eseményeinek állandóan ismétlődniök kell. A jósláshoz tehát nem kellett egyéb, mint az események megfigyelése s feljegyzése az égitestek bizonyos viszonylataiban, hogy hasonló esetekben az események előre megmondhatók legyenek.

A csillagjósolást eleinte csak közügyek vagy

nagy állami események kiderítésére használták, később azonban az egyes ember sorsának a meghatározására is kiterjesztették. Az elv az volt: minden ember születése első percétől fogva egy bizonyos csillag befolyása alatt áll. Az illető sorsa tehát attól függ, hogy az a bizonyos csillag milyen helyzetben állott a naphoz, holdhoz s a többi bolygókhoz.

Valakinek a horoszkópját felállítani annyit jelent, mint megrajzolni a csillagos ég teljes képét a születés pillanatában. E rajz s még inkább a hozzáfűződő csillagászati számítás meglehetősen bonyolult s azért csak a csillagászat tökéletes ismeretével készíthető el. A rajz egy kocka volt, melynek közepére berajzolták az újszülött nevét, a fennmaradó tért pedig tizenkét mezőre (házra) osztották. Ezekbe a mezőkbe rajzolták be az állatkört s a bolygók állását az állatkörben.¹ A horoszkópok rendes formája tehát ilyen volt:

¹ Kimerítő leírást adni lehetetlen, mert az a csillagá-

Ezekből a horoszkópokból mindenekelőtt az életkort iparkodnak meghatározni, mely attól függ, milyen bolygók esnek az első mezőbe. Jupiter és Vénusz szerencsét hoznak, Mars és Szaturnusz ellenben bajt jósolnak. Másodszor megállapítják az újszülött természetét, még pedig abból, hogy melyik az illető uralkodó bolygója. Merkúr például kíváncsi, beszédes, minden titkot eláruló embert, Vénusz ellenben jó szónokot vagy poétát jelent.

Különben minden mezőnek megvan a maga külön jelentősége. A bolygók állásából mindent meg lehet tudni az élet egész tartamára vonatkozólag. A második mező pl. jelenti az illető vagyoni állapotát, harmadik rokonságát, ötödik gyermekeit, hetedik szerelmi életét, nyolcadik halálát stb.

A csillagjósolás alapjában véve ostoba babona, melyet semmi néven nevezendő feltevés vagy érv nem igazol. Mi közük a végtelében szárnyaló csillagoknak a földi élethez, miért volna az ember sorsa ép a csillagokban megírva? Erre még senki meg nem felelt és bizonyos, hogy nem is fog sohasem. Az emberi kíváncsiság ott zörget mindig a jövő kapuján s mert a csillagok nagyon messze vannak s nagyon titokzatosak, a titokzatos, homályos jövő hírnökeinek nagyon megfelelnek.

szat teljes ismertetésére vezetne. Ami e helyen lehetetlen.

Különben sok bajuk van a csillagjósoknak. A múltban is megtörtént s ma is gyakori, hogy a felállított horoszkóp rossznak bizonyul. Ilyenkor javítanak rajta s véletlen tévedésekre, hibás számításokra hivatkoznak. Úgy hogy a legtöbb horoszkóp csak akkor válik tökéletessé, mikor már tulajdonosa régen halott.

Hogy pedig a horoszkóp néha hajszálnyi pontossággal beválik, annak megvan a maga lélektani oka. Egyszerű autósuggesztiós tünet, melynek az életben száz és ezer példája van. Akinek ugyanis horoszkópja van s hisz abban, önkénytelenül alkalmazkodik is ahhoz. A jövő ismerete szuggesztív módon befolyásolja az ember gondolkodását, érzésvilágát, tetteit. A horoszkóp jövendöléseit úgy fogja fel, mint a kikerülhetetlen sors végzését. Nem is tesz ellene semmit, belenyugszik, hogy annak úgy kell történni.

Amíg tehát lesz ereje az autósuggesztióknak, addig többé-kevésbé teljesedni is fognak a horoszkópok. Mert a csillagjóslásnak nincs ugyan tárgyi alapja, de az erős beképzelés folytán igenis van utólagos, szomorú beteljesedése.

A csillagjóslás minden formájában babona, tehát halálos bűn.

Kristálynézés.

A nyugateurópai nagyvárosok egyik érdekes babonája a kristálynézés. Eredetében nem új, a Kelet már ezer év előtt ismerte s használta, a XVI. és XVII. században pedig már Európában

is divatos volt. Ősi formája az volt, hogy a jós valami fényes felületre meresztette a szemét s kitartóan addig nézett mozdulatlanul egy helyre, míg csak víziói, látomásai nem támadtak, amiből azután jövendölt. Használtak e célra üveggolyót, zsebórafedelet, tükröt, nagyító üveget stb. Legjobbnak mutatkozott s azért került ma divatba, a csiszolt kristály, mely fekete posztóval van körülvéve.

A kristálynézésre nem mindenki alkalmas s mindenesetre csak gyakorlat útján érhető el. Az eddigi tapasztalatok szerint főleg nők és gyermekek válnak be. Hívei főként Angliában s Németországban vannak. Legismertebb kristály látnoknő Goodrich Freer.

A kísérlet abban áll, hogy az ember tekintetét mereven rárogzíti a kített kristályra. Kis idő múlva képek jelennek meg a kristályon; képek, melyek hol rajzokhoz, hol fényképekhez hasonlítanak. A képek gyorsan peregnek, váltakoznak, egész történeteket játszanak meg, máskor meg makacs következetességgel állandósulnak. Néha a múltba kapnak vissza s rég elfeledett alakokat, eseményeket hoznak vissza emlékeztünkbe, máskor meg a jövőt tárják fel vagy legalább is engednek reá következtetni. Mindezen jelenségek valószínűen egy félhipnózisnak az eredményei, ami olykor teljes hipnózisba megy át.

A tudomány ma már eloszlatta a homályt a kristálynézés babonája körül s az egész jelen-

séget természetes lélektani tünetekre vezette vissza.

Köztudomású dolog, hogy nem mindent figyelünk meg, amit egyúttal érzékeinkkel felfogunk. Az észlelt tárgyból csak bizonyos jelek vagy jelenségek domborodnak ki előttünk, a tárgy többi tulajdonságai pedig elhomályosodnak, sőt látszólag elvesznek számunkra, jóllehet érzékeinkkel felfogjuk. A lélektan azt mondja, hogy ezek a dolgok nemtudatosak vagy még jobban tudatalattiak. Nincsenek bent a tudat mezőjében, de azért el nem vesztek, hanem a tudat alatt rejtőzködnek, míg csak valami, sokszor a véletlen öntudatra nem hívja őket.

Már most a kristálynézés kísérleteiből az tűnik ki, hogy azok a képek, melyek a kristály merev nézéséből erednek, nem új dolgok, csodás, mulat vagy jövőt feltáró jelenségek, hanem ezeknek a tudatalatti képzeteknek a feléledése, felidézése. Olyan, mint a félálom, mikor is tudjuk, hogy ébren vagyunk, de azért az álom csapongása tovább tart.

A kristálynézésben tehát a csodásnak vagy természetfölöttinek minden kritériuma hiányzik s nem egyéb egy olyan mesterséges állapot felidézésénél, mely a nemtudatos képzetek tudatossá tételére különösen alkalmas.

A kristálynézéshez hasonló jelenség a csigahallomás vagy kagylóhallás, melyet cigányok szoktak használni. Ha ugyanis figyelmünket megfeszítve a kagyló bűgását hallgatjuk, a hang

lassankint artikulálódik, szavakat, mondatokat tudunk kivenni s ily módon közleményekhez, „jóslásokhoz“ jutunk.

De legjobban kivilágosodik a dolog egy pár híres példáján a kristálynézésnek:

„A kristályban sötét falrészletet látok, melyet fehér jázminbokor fed el s azt kérdezem magamtól: vajjon hol láthattad ezt? Nem emlékszem, hogy valaha láttam volna ezt a részletet, már pedig London utcáiban az ilyen nem lehet gyakori; s fölteszem magamban, hogy holnap ugyanazon az úton megyek, mint amelyen ma mentem s ügyelek az ilyen falra. A következő nap megoldja a talányt. Csakugyan megtalálom a helyet és most már arra is emlékszem, hogy előtte való nap kíséremmel élénk beszélgetésbe teljesen elmerülve csakugyan elmentem e fal mellett.“

Más: „Hanyagságból eldobtam valamely levelet, anélkül, hogy a küldő címét megjegyeztem volna. Emlékeztem rá, hogy az ország melyik részében lakott s a térképen keresgélve, megtaláltam a város nevét, melyet természetesen elfelejtettem már s csak akkor jutott ismét az eszembe, midőn a térképen megpillantottam. De az út és a ház nevére már épen semmi támasztó pontom sem volt. Ekkor eszembe jutott, hogy próbára teszem a kristályt s valóban rövid idő múlva fehér alapon szürke betűkkel ezt a szót olvastam: Hibbs House. Jobb értesülés hiányában rászántam magam, hogy ezt a szokatlan mó-

don kapott címet írom a levélre. Néhány nappal később megjött a válasz s a fehér levélpapíron szürke betűkkel olvasható volt: Hibbs House“.

Csoda történt hát? Nem! Egy nemtudatos képzet a kristálynézés felcsigázása folytán vissza-került a tudatba.

Vagy: „A kristályban férfi alakot láttam, mely a keskeny ablakra támaszkodva, kívülről a szobába nézett. Arcát látszólag eltakarta valami, úgy hogy nem láthattam. De nem foglalkoztam tovább a képpel, mert a kristály ez este épen homályos volt s a kép sem volt valami kellemes. Feltételeztem, hogy a kép csak ama beszélgetéseink következménye, melyeket az utóbbi napokban betörésről, lopásról folytattunk s némi meglepődéssel győződtem meg arról, hogy a ház egyetlen ablaka, mely — mint a látomásbeli — négy táblás volt, olyan helyen volt, hogy nem lehetett egykönnyen hozzáférni. Három nap mulva tűz ütött ki abban a szobában, a füst miatt a tűzoltóságnak kívülről kellett behatolnia s annak a férfinak, ki először hatolt be, nedves kendő volt az arca előtt, mellyel a füst ellen védekezett“.

Bonyolultnak látszik, pedig nagyon egyszerű. Maga a látnok látomását eredetileg egy beszélgetés természetes következményének tartja. S csak később, mikor kiűt a tűz s a látomás már félig elmosódott, talál a két esemény között hasonlóságot.

Az elmondottak alapján világos, hogyan kell

a kristálynézést erkölcsi szempontból megítél-nünk. Aki természetfeletti erőt lát benne, föl-tétlenül babonát követ el; aki azonban természe-tes, emberi erők játékának tartja, bünt nem kö-vet el. De mert veszedelmes dolog, a legtöbbször autóhipnózishoz vezet s így az egészségnek árt, az erkölcsi törvény az V. parancs alapján tiltja.

Álomfejtés.

Földi életünk egyharmad részét az alvás fog-lalja le, mely többé-kevésbé a fantáziának egy különös játékával: az álommal van egybekötve. Amennyire közönséges, természetes jelenség az álom, annyira hálás anyaga évezredek óta a ba-bonás jóslásnak.

Eredete föltétlenül oda nyúlik vissza, amikor még az emberi nem gyermekkorát élte s a ter-mészet s a lelki élet törvényeivel tisztában nem volt. Ugyanis minden álom mint valóság jelenik meg az álmodó előtt. A legszilajabb, legcsapon-góbb álom is a valóság erejével hat. Gyakran még felébredve sem tudjuk, mi az álom s mi a valóság, mindaddig, míg az eseményeket vissza nem idézzük emlékezetünkbe. Sőt sokszor még így sem sikerül az álmot a valóságtól teljesen szétválasztani. A gyermekkorát élő emberiség tehát úgy tett, mint ahogy tesz még ma is a gyer-mek, az álomképeket teljes valóságnak tekin-tette. Vagyis hitt benne, kinyilatkoztatásnak vette.

Az a tény, hogy Isten maga is felhasználta az álmot kinyilatkoztatásainak vagy parancsainak a közlésére, nem rontott, sőt tán kedvezett a babonás álmójóslásnak.

Az álmofejtés még ma is divik, sőt egész rendszerré nőtte ki magát. Minden személynek, helyzetnek, történésnek, amit az álmokép meg-elevenít, megvan a maga magyarázata, melyet a közkeletű álmoskönyvek, de még inkább a vén-asszonyok ebben a pontban bámulatos emléke-zete tart ébren.

A Szentírás világos bizonyítékai alapján állva mi sem vonjuk kétségbe, hogy Isten felhasználhatja, sőt gyakran fel is használta az álmot akaratának a közlésére. De ilyen esetekben Ő maga gondoskodik róla, hogy az isteni akarat minden más kusza, fantasztikus álmoképtől megkülönböztethető legyen. Ha tehát Isten valakivel álm útján tudatná akaratát, annak felhasználása nemcsak babona nem volna, hanem annak elhívése és követése szent kötelessége az embernek.

Ettől eltekintve pedig az álmok nem Isten eszközei vagy a jövődő hírnökei, hanem természetes jelenségek, melyeknek magyarázatát s bizonyos fokig törvényeit is a tudomány adja meg.

Az álmoknak átlagos feltétele az alvás, mely abban áll, hogy az összes testi és lelki működések lecsökkentésével az egész szervezet nyugalmi állapotba kerül. Az izomzat elpetyhüd, a lélekzés ellassul, a szív működés csökken, a test hőmérséklete lesüllyed. De lelkileg is nagy el-

változásokkal jár az alvás. Az észrehevés mindenestre, de vele együtt valószínűleg minden más öntudatos működés is bizonyos fokig megszűnik. Öntudatos működés tehát nincs az alvásban, de van annál több öntudatban, amit álmoknak nevezünk.

Az álom ugyan tudományosan még nem teljesen kivizsgált terület, de a tapasztalás és megfigyelés máris sok szabályát állapította meg. Így például: minél éberebb az alvás, annál gyakoribb az álom. Nők általában éberebben alusznak, mint a férfiak s ezért többet is álmodnak. Mély alvás közben még olyan egyének sem álmodnak, akik gyakran és élénken szoktak álmodni.

Az is mind bizonyosabbá válik a megfigyelésekből, hogy az álmok szövődése a képzettársítás lélektani törvénye szerint történik. Vagyis minden képzet számos más képzetet idéz elő. Csakhogy míg ébrenlétben öntudatunk lefékezi a társuló képzetek nyüzsgő gomolyagát, addig az álomban nincs kocsis, nincs öntudat, mely ezeket féken tartaná s ezért a képzetek jönnek-mennek, egyedül a társulás szabályai szerint.

Vannak ezeken az asszociációs álmokon kívül ú. n. ingerálmok is, melyeket az idegingerek váltanak ki. Valami fizikai behatás éri az embert, ami ingert vált ki benne. Az inger aztán az agyvelőre hat, de mivel az öntudat nem működik, az agy nem tudja az ingert magyarázni s így álmok váltódnak ki.

Nem lehet célunk az álom tanát e helyen teljesen ismertetni, főbb szabályainak közreadásával csak azt akartuk bizonyítani, hogy az álom lélektani törvényeken épül fel s ezért belőle következtetéseket levonni vagy pláne jövőt jósolni megengedhetetlen és észszerűtlen.

Dehát akkor hogy van az, hogy az álmok néha mégis teljesednek? Arra is meg tudunk felelni.

Sokszor van szerepe az álomban a pusztá véletlennek. Nők és gyermekek különösen sokat szoktak álmodni, miért ne lehetne hát, hogy a sok ezer álom közül egyik-másiknak a véletlen igazat adjon? Sok esetben az álom jósjellege egyszerűen emlékezeti hiba. Mikor ugyanis az esemény bekövetkezik, az emlékezet már úgy elmosódott, hogy nem vesszük észre a különbséget az álom és a valóság között. Néha az álom ismert dolgok természetes következménye s azért be is teljesedik. Pl. a diák megálmodja a jegyét (mert tudja, mit várhat), katonák a háborút (mert háborús hírek vannak). Ami napközben reményünk vagy rettegésünk tárgya, azt álmainkban gyakran megvalósulva látjuk. S mivel azért remélünk vagy rettegünk valamitől, mert bekövetkezése valószínű, azért az ilyen álmok teljesülni szoktak. Gyakori jelenség az is, hogy mi magunk működünk öntudatlanul közre, hogy valamelyik álom teljesüljön. Ilyenkor ugyanis az álom szuggesztív hatással van az emberre. Különösen megesik ez az olyan álmokkal, amik nekünk kellemesek, amik bizonyos vágyainknak a

teljesülését jelentik. Az is megtörténik, hogy álmainkban olyan emlékek merülnek fel, melyek öntudatunkból már régen elmosódtak. Ilyen esetben az álom egész csodának látszik, hiszen olyan dolgokról jövendöl, melyekre éber állapotban visszaemlékezni nem tudunk.

Ime egy tipikus jósáalom: „Egy középiskolai tanár — írja Hennig — akivel jó barátságban vagyok, egyszer azt álmodta, hogy nemrég meghalt atyjának hideg halotti keze érinti őt. Az ijedtségtől fölébredve, valami halk zúgást hall s az azonnali vizsgálatnál kiderült, hogy a gázcsap nyitva maradt és a világító gáz ömlött ki“.

Mi ez, csodás életmentés? A halott apa siet az élő fiú megmentésére? Nem! Az alvó felfogta a fenyegető zajt, de értelmezni nem tudván, társította a jéghideg képzetével s az elhunyt atya megjelenítésével. S megvolt a drámai jelenet, a jósáalom.

Az élet fontos mozzanataiban álmok után igazodni tehát súlyos bűn. Mivel azonban az álomban gyakran szabadulnak fel olyan képzetek vagy érzetek, melyek éber állapotban le vannak kötve s így az álom néha rejtett dolgokat világíthat meg, azért ezeket az álomban szerzett ismereteket felhasználni nem bűn.

Chiromantia vagy kézolvasás.

A Chiromantia nem egyéb, mint kézből való jövendölés. Már Cicero és Juvenális felemlítik, hogy vannak emberek, akik a kéz vonalaiból jövendölnek.

Európában a XV. században kelet nagy feltűnést. Ugyanis 1427-ben mintegy 120 főnyi cigánycsapat érkezett Párizs alá. Feketék, kócosak, piszkosak voltak s majdnem meztelenül jártak. Egykorú híradások szerint volt közöttük sok varázsló, „kik az ember kezét szemlélgetve mindenkinek megmondották, hogy mi történt és hogy mi fog vele a jövőben történni“. Egész Párizs ott tolongott persze sátraik körül s a cigányok pompásan kerestek.

A XVI. században aztán megjelent az első kísérlet a tenyérjövés rendszerbe öntésére. (Indagines nevű író.) Eszerint a jövendölés a tenyér emelkedéseiből („7 hegy“) s négy jól látható fővonalából történik. Az egyik vonal az élet hosszát, másik a lélek és fej állapotát, harmadik a házaseletet, gazdagságot, negyedik az egészségi állapotot jelzi. Jó jel, ha a vonal éles, hosszú, nem keresztezett, el nem görbülő s nincsenek oldalvonalai. A hegyek viszont szerencsét vagy balsorsot jelentenek. Még pedig csak akkor kedvezőek, ha egyenesen az újjak alatt állanak s nincsenek zavaró vonalaik.

Desbarollet tartják a legnagyobb művésznek a kézolvasás terén. Ő úgy iparkodik tanát ma-

gyarázni, hogy a kézen lévő testecskékben állati elektromosság van elhelyezve. Ezek a kis készülékek összefüggésben vannak az aggyal s így az egész szervezettel. Minden szervezeti tevékenység a kézbe lökődik vissza, úgy hogy itt olvashatjuk le az egyén testi és lelki állapotának rendezettségét vagy rendezetlenségét, sőt jövőjére is következtetést vonhatunk.

Mme de Thébes, a háború híres párizsi jósnője tudománynak tartja a kézjósolást, mely élettan, embertan s néprajz egyúttal. A balkézben van megírva az ember sorsa, a jobb kézben meg a lehetőségek, hogy az megváltoztassék.

Ostoba feltevés mindakettő! Akár ha tudománynak, akár ha babonás, természetfölötti erőnek tartja is valaki.

Sorsvetés.

Régi népeknél nagy szerepet játszott a sorsvetés babonája is. Leggyakrabban a kilőtt nyilakat használták e célra. Például, ha arról volt szó, melyik úton induljon a sereg, hogy az ellenséget a legsikeresebben megtámadhassa, a nyilak irányát vették döntőnek. (Belomantia.)

Botor emberek még ma is használják, hogy általa titkot tudjanak meg vagy kétségekben tanácsot nyerjenek.

Hogy e babona a buta véletlenre épít, azt talán mondanunk sem kell. A véletlen pedig lehet szerencsés fordulatoknak, de végzetes baklövések-

nek is az oka. Játékban felhasználni s vele döntést provokálni — megengedett dolog.

Varázsvessző.

Sokat tartotta izgalomban a tudós világot az ú. n. varázsvessző kérdése.

Már Paracelzus említi, hogy német bányászok rejtett ércerek felkutatására Υ alakban szétágazó vesszőt használnak, melynek két ágát a kutató két kezében vízszintesen tartja. Ha így lassan végigmegy a kérdéses területen, a vessző azon a helyen, ahol rejtett fém van, lehajlik.

1630-ban egy francia nemes rájött arra, hogy kőris- és fűzfaágakat földalatti vízerek feltalálására is lehet használni.

1692-ben egy lyoni borkereskedőt feleségével együtt meggyilkolva találtak. Minthogy a hatósági nyomozás holtpontra jutott, egy Aymar nevű ember kísérletet tett varázsvesszőjével a gyilkos kinyomozására. Jelzése nyomán el is fogtak egy embert, ki is végezték, mint később kisért — teljesen ártatlanul.

Így került a varázsvessző a tudományos érdeklődés homlokterébe. Eleinte azt hitték, hogy a varázsvessző mozgását delejes és villamos vagy helyesebben: elektromágneses erőknek kell tulajdonítani, míg Kircher, a híres jezsuita fizikus lebizonyította, hogy a varázsvessző semminemű mozgást nem végez, semmire nem reagál, ha nem emberi kéz tartja. Amiből aztán logikus volt

a következtetés, hogy a vessző mozgásra indítása az emberi öntudatból származik.

Hihetetlennek hangzik, pedig valóban úgy van. A tudomány hosszú kísérletezés útján megállapította, hogy vannak olyan mozgások, melyeket egyedül az elképzelés, valamely meghatározott mozgás képzele indít el. Erről könnyen meggyőződhet bárki, ha egy zsinórra ólomgolyót akaszt. Ha ezt az ingát kifeszített karral tartja, az csakhamar lengeni kezd s még pedig olyan irányban, ahogy az ember akarja s elképzele. (Sziderikus inga.)

Hogy pedig a varázsvesszővel dolgozó vízkeresők, kútfúrók gyakran igen is vizet találnak, azt ösztönszerű megérzéseinkkel kell magyaráznunk. Az ilyen emberek ugyanis rendszerint kipróbált, gyakorlott mesterek, akik hivatásszerűen kútfúrással foglalkoznak. A vizek irányának felismerésében annvira jártasak, hogy megsejtik a vizet. Sejtésük átmege a kézben tartott vesszőre s az előbb említett törvény folytán a vessző mozogni kezd, illetőleg meghajol.

Aki tehát a varázsvesszőt természeti törvényekkel magyarázza, használhatja, bünt vele nem követ el. Minden más magyarázat azonban föltétlenül babona.

Kártyavetés.

A kártya eredete a legenda szerint egy szerelmi történet. Mikor VI. Károly francia királyon már a téboly jelei kezdtek mutatkozni, egy

Odette nevű fiatal leányba volt szerelmes. A leány mindent elkövetett, hogy elűzze a beteg király unalmát s mindenféle játékokat talált ki szórakoztatására. Volt pedig ebben az időben a szaracénoknál egy játék szokásban, mely különféle tarka lapokból állott. Odette is csináltatott erre a mintára egy festővel kis kartonlapokat, amik nagyon megnyerték a király tetszését.

A monda hozzáfűzi, hogy mikor a szaracén asszony meghallotta, hogy milyen jó hatással van a kártya a király betegségére, eljött, hogy kiegészítse Odette tudását. Szétszórta tehát a kártyákat és felfedte a titkokat.

A titok — persze mert női kézben volt — hamar tovább terjedt, úgy hogy lassankint az egész udvar tudott kártyát vetni. De néhány csél-csap legény félve, hogy a kártya fel fogja fedni hűtlenségüket, ürügyet keresett arra, hogy betiltassa. Elmondták a királynak, hogy milyen veszedelmes játék, mennyi pénzt lehet rajta elvezíteni, mire a király be is tiltotta.

Egy katonaember, La Hire, törte meg a tilalmat fortélyal úgy, hogy a kártyára hazafias jelvényeket, királyokat, államférfiakat festetett.

Annyi tény és való, hogy a kártyát már a régi egyiptomiak, lydiaiak, szaracénok ismerték. Körülbelül 6000 év óta vetnek kártyát az emberek. Az idő keveset rontott hatásán, sőt a most lezajlott nagy háború tán még fellendítette ezt a mesterséget.

A kártyavetés közönséges durva habona, mely-

nek semmi tárgyi alapja nincs. Hogy néha beválik, annak hol a véletlen, hol a kártyavető emberismerete, hol pedig az autósuggesztió az oka.

Jóslások.

Minden időnek, minden kornak megvannak a maga jósolói vagy jósnői, akik jövőndő eseményeket előre bemondanak.

Az okkultisták ezen jelenségeket úgy magyarázzák, hogy a jós „megszabadul az idő szemléleti formájától vagy egy időre elveszti az egyéniségét, visszatér az Istenbe s így része lesz az ő mindentudásában“.

Mindenesetre kényelmes, de a tudomány szerint tarthatatlan álláspont.

Először is bizonyos, hogy vannak csalás útján létrejött jóslások. Ilyen a Lehnin-kolostor jóslata, mely állítólag 1306-ból való s a Hohenzollern-ház történetét és sorsát meséli el s állítólag a kolostornak valami Hermann nevű apátjától származik. A történelmi kutatás azonban megállapította, hogy a jóslás nem 1306-ban, hanem 1685-ben keletkezett, könnyű volt tehát négyszáz évre visszafelé jósolni. S valóban a jóslás fényesen bevált a nagy választófejedelmig, onnan kezdve azonban még csak véletlenül sem hibázott rá a valóra.

A jóslásoknak gyakran a véletlen is nagyon kedvez. Aki egy üstökös megjelenéséből bajt jósol, szinte bizonyos, hogy igaza lesz. Melyik

évben nincs valami baj? Földrengés, járvány, árvíz, inség vagy más valami?

A találgatás is gyakran vezet kitűnő jövődölésekhez. Ilyen az ú. n. Malachiás-jóslat, mely a pápák sorát egy-egy latin mottóval megjövendöli, illetve jellemzi. Egy kis invencióval tényleg rá lehet a pápák egyéniségére szabni. De másokra is ép úgy lehetett volna. Érdekesen világítja meg ezt Baerwald. XIII. Leó halála után ugyanis a jövődölés szerint „ignis ardens” (égő tűz) következett. A bíborosok közül kitűnően illett volna ez Rampollára, akit szenvedélyes természetűnek ismertek, de azért megfelelt volna Svampa bíborosnak is, mert vampa olaszul fáklyát jelent. Gotti bíborosnál sem lett volna baj, mert címerében egy fáklya szerepelt, de utólag bevált nagyszerűen Sarto bíborosra, vagyis X. Pius pápára is, mert élete s pápasága valóban egy égő tűz volt.

Azt sem lehet talán tagadni, hogy egyes emberekben valami nagyfokú érzékenység vagy homályos ösztön van bizonyos nagyszabású események iránt vagy még inkább fenyegető veszélyek iránt. Például nem épen ritka, hogy bizonyos állatok (patkányok) s egyes emberek a földrengést előre megérik s menekülnek.

De sok jövődölésben kétségfelenül a szugesztió játssza meg a maga közismert, szomorú szerepét. A jövődölés tudata úgy befonja az ember testét, lelkét, hogy a végén kikényszeríti annak megvalósulását. Például valami buta.

gazember kártyavető megjövendöli valakinek, hogy szerencsétlenség fogja érni, vízbe fullad vagy villamos gázolja el. Az illető annyira hatása alatt áll ennek, hogy folyóban vagy villamos előtt elhagyja az ereje, megrémül s tényleg áldozatul esik.

Hogy a szuggesztiónak milyen óriási szerepe lehet, arra vonatkozólag elmondunk két esetet:

Egy Brooks nevű fiatal amerikainak álmában megjelenik egy elhunyt barátja s azt mondja neki, hogy december 5-én délután 3 órakor ő maga is meg fog halni szívbajban. „Hiába világosította fel az orvos, hogy a szíve teljesen rendben van és hiába dolgozott a család képzelődései ellen, a fiatalember mint változhatatlan sorsra készült a halálra, ismerőseinek virágokat küldött búcsúzóul, menyasszonyát oda rendelte a halottas ágyához s a bemondott idő után 10 perccel valóban meghalt, miután a nevezett nap délelőttjén még teljesen egészséges volt.”

De még érdekesebb a montpellier-i orvosi fakultás kísérlete, melyet egy halálraítélt fegyenccen végzett. Megmondták neki előre, hogy bekötözik a szemeit, megnyitják a nyak ütőereit, amitől aztán pár perc alatt, fájdalom nélkül elvérzik. S erre valóban bekötötték szemeit, egy kis karcolást tettek a nyakán, mosdótálat tartottak oda, hogy állítólag a vért felfogják, egy kis szökőkúttal pedig a vér csurgását utánozták. Egy szóval: megjátszották a kivégzés komédiáját.

ját. S az eredmény? A fegyenc rövid idő múlva holtan esett össze.

Aki tehát jó soknak hitelt ad, babonát követ el.

Hipnotizmus.

A modern élet egyik rákfenéje a hipnotizmus-sal űzött játék. Kimondhatatlan pusztítást tesz az emberek testében s lelkében egyaránt. Sokáig, míg csak a tudomány közelébe nem férközött e jelenségeknek, természetfölötti erők játékanak tartotta mindenki s a nagy tömeg még ma is annak hiszi, azért kell a babonák közé sorolnunk.

A sugallással előidézett álmodot nevezzük hipnózisnak. A hipnotizáló ezen célját különféle eszközökkel éri el. Hol szóban adott parancssal, hol tekintettel, kézszorítással, a bőr egy-egy érzékeny felületének érintésével (hipnogén zóna) vagy egyszerű érzéki sugallással. Ha ez megtörtént, a hipnotizált egy álomszerű állapotba (trance, trancesba) kerül.

Nem mindenki hipnotizálható. De viszont nem igaz, hogy csak nők és gyermekek lehetnek alkalmas médiumok. Férfiak is, különösen azok, kik gyenge akaratók vagy ideges betegségben szenvednek.

A hipnózisnak különféle jelenségei vannak, melyeket áttekintés céljából három kategóriába oszthatunk:

Testiek: catalepsis, lethargia, sonambulizmus.

A catalepsis magyarul bénulást jelent. A test megbénul, megmerevedik, tehetetlennek s érzéketlennek látszik. Olyan, mint egy szobor, a legkisebb változás sem áll be rajta. A lethargia vagy álomkórság abban nyilvánul, hogy az előbb még mereven lecsukott szemek kinyílnak s valami vak kényszer folytán a hipnotizáló felé fordulnak. A tagok merevsége megenyhül s mint a hajlékony viasz, minden mozgásra alkalmassá válik. Minden ténykedést, amit neki jeleznek, szívvel-lélekkel megtesz. Például ha kezét összekulcsolják, mint ahogy imára szokás, egész teste olyan tartást vesz fel, mintha elmerülten imádkozna. Végül a sonambulizmus vagy alvajárás az a tünet, amikor a hipnotizált látszólag, de csak látszólag felébred: hall, lát, beszél, cselekszik. De tulajdonképen nincsen öntudatnál, hanem mindenben a hipnotizáló akaratának engedelmeskedik.

A *lelki jelenségek* között legszembeszökőbb az, hogy a hipnotizált teljesen a hipnotizáló befolyása, mint mondják, szuggesztiója alá kerül. Mindent felfog s megcselekszik, amit a hipnotizáló neki szuggerál, illetőleg parancsol. Akár abban a pillanatban, akár pedig egy későbbi, de meghatározott időpontban. (Posthipnózis.)

Vegyes, vagyis test és lélek közreműködésével credő jelenségnek kell venni például a vér-izzadást, ami a heves elképzelés folytán, szuggerálásra előáll.

Az a mesterséges álom, melyet a hipnózis

létre hív, nagyban különbözik a természetes álomtól. A legfeltűnőbb különbség — ami egyúttal a hipnózis csodálatos jelenségeinek az okozója — az, hogy míg a természetes álomban a figyelem ellankad, megszűnik, a hipnózisban felfokozódik s minden zavaró körülmény elhagyásával egyedül és kizárólag a hipnotizálóban összpontosul.

Az emlékezetet a hipnózis többnyire éleszti. Olyan dolgokra is visszaemlékszik hipnózisban, amire éber állapotban képtelen volna. Ezt is persze a figyelem egyoldalú összpontosítása hozza létre.

Az is megérthető, hogy ebben a rendkívüli állapotban a szellemi tevékenység bizonyos irányban szokatlanul felfokozódik¹ s ennek következtében a médium akárhányszor másoktól nem tudott dolgokat tár fel.

A hipnózis természetellenes ugyan, de a természet erőivel játszódik le s épen ezért nem is babona. De mert az egészségnek kimondhatatlanul árt s más ember akaratnélküli bábjává süllyeszti le a médiumot, épen ezért erkölcsi és állami törvény tiltja. Csak igen fontos okokból hozzáértő szakembereknek van megengedve.

¹ Ach nevű tudós hipnotizáltakkal összeadási kísérleteket végzett s kisült, hogy 20%-al többre képesek, mint éber állapotban.

Hipnotikus esodák.

Sokat beszélnek az emberek azokról a rendkívüli jelenségekről, melyek a hipnózis alkalmazásával jelentkeznek. Rejtett természeti erők vagy szellemi beavatkozások után szimatolnak, holott ezek a jelenségek természetes úton, eddigi tudásunkkal is megmagyarázhatók.

Köztudomású például, hogy a hipnotizáltaknál az érzékszervek működése felfokozódik s a szokottnál sokkal élénkebben dolgozik. (Hiperesztézia.)

Nagyon érdekes idevágó esetek ismeretesek. „Gergson megfigyelt egy hipnotizált férfit, aki olvasni tudott egy olyan könyvből, melyet nem ő, hanem a vele szemben ülő tartott maga előtt. A hipnotizált tehát a másik szemében keletkezett tükörképet olvasta.“ Erre számítást eszközöltek s kisért, hogy a szem tükörképének a bétűi csak egytized milliméter nagyságúak. Hogy a hipnotizált szeme ily éles volt, kitünt abból is, hogy mikroszkópi metszeteket is pusztán szemmel fel tudott ismerni és lerajzolni.

Chowrin kísérletezett egy médiummal, aki zárt leveleket is el tudott olvasni. S kimutatta, hogy nem valami titkos látnokságról van szó, hanem a médium látóérzéke a hipnotizálás folytán rendkívül kifinomodott.

Több olyan eset ismeretes, amikor hipnotizált személyek vissza tudták adni a jelenlevők keztyűit, zsebkendőit, kulcsait, ha előbb megszagol-

hatták az illetők kezét. Beszélnek egy bámulatos médiumról, aki 60 embernek vissza tudta adni rakásra dobott keztyűjét, de csak akkor, ha az orrát be nem dugták. Bedugott orral kísérlete sohasem sikerült.

Nagy szerepet játszik a hipnózisban az ú. n. lappangó emlékezés. Azt értjük alatta, hogy régen elfelejtett képzetek, látási benyomások, melyek egy könyv, újság futólagos átlapozásánál érték szemünket; szavak, melyeket a hátunk mögött utcán, villanyoson elsuttogtak s ami magyar közmondás szerint egyik fülünkön bement, a másikon kijött, szóval: az ilyen benyomási töredékek hipnózis, delérium, álom vagy más rendkívüli körülmény folytán hirtelen napvilágra kerülnek. Ilyenkor persze megdöbbenő hatással vannak a jelenlevőkre s a mindentudás látszatával bírnak. Pedig dehogy! Nem csoda, hanem csak a lappangó emlékezés működik.

Íme egypár érdekes eset: Benedikt bécsi orvosnár közli egy angolnak az esetét, akit Hansen dán hipnotizőr elaltatott s erre az angol olyan nyelven kezdett beszélni, melyet senki sem ismert. Utóbb azonban kiderült, hogy ez a kuriózus nyelv a walesi angol dialektus volt, melyet az illető angol úr gyermekkorában beszélt.

Forbes-Winslow írja le a következő esetet: „A XIX. század elején a Rajna mellett élt egy szolgálóleány, aki alvajáró állapotában az ősnyelven idézte a bibliát aramei dialektusban

tartott kommentárral. Közelebbi kutatásra kiderült, hogy a leány régebben egy lelkésznél szolgált, aki ezeket a bibliarészleteket hangosan olvasgatta, miközben a leány a szomszéd szobában aludt“.

Már Krafft-Ebing, a világhírű elmeorvos úgy vélekedett, hogy ha egy felnőtt embernek hipnotikus álomban azt szuggerálják, hogy ő még csak tizenkétéves és azután az aláírását kérik, akkor olyan kézírással fog írni, ahogyan tizenkétéves korában írt. S Hennig kísérletei ezt valóban igazolták.

„Feladatomban volt megállapítani, hogy egy hipnotizált tudja-e utánozni egy általa is ismert élő embernek az írását, ha az alvónak azt szuggerálok, hogy ő az a személyiség, akinek ilyen jellemző kézírása van. Már eleve sejtettem, hogy — amennyire csak lehet — a hipnotizált legalább is nagyon hasonló, bár nem teljesen azonos kézírást fog produkálni. S ez a várakozásom teljes mértékben igazolódott.“

Valóban, senki sem tudhatja, hogy miféle elfelejtett vagy nem figyelt dolgok jutottak az agyába szó vagy írás révén s ott rejtőzködni, míg valami rendkívüli, erőhatású jelenség életre nem hívja őket.

„Smith Helén, a Flournoy által megfigyelt genfi médium, tránszban egy falunak a képét látja, melyet az ő adatai szerint Chessenaznak neveznek. Ugyanakkor egy öreg embert lát falusi viseletben, aki állítólag Chaumontet szin-

dikus (szolgabíró) és egy másik férfit, aki Burnier lelkésznek mutatkozik be. A médium az 1839. évet nevezi meg és a két, vízióban látott személy az ő kezével írja le a nevét. Mikor a tránszból fölébred, Helén kijelenti, hogy soha nem hallott Chessenaz nevű faluról s a két férfi neve is ismeretlen előtte. Flournoy megállapította, hogy Genftől 26 kilométernyire valóban van egy Chessenaz nevű falu és 1839-ben valóban élt ott a két megnevezett személy. Még írásmintákat is talált tőlük, melyek a Smith Helén által produkált névalírásokhoz hasonlítottak. Ezzel tehát meg volt állapítva a szellemek személyazonossága? Nos, Flournoy nem sajnálta a fáradságot a további kutatásokra és kiderítette, hogy Helénnek rokonai voltak Chessenazban, elvitte a leányt oda s somnambul állapotban ráismert a vidékre, tehát akármennyire állította is az ellenkezőt, egyszer mégis csak meg kellett fordulnia a rokonainál látogatóban. Ezek után egészen biztosra vehetjük, hogy ottani tartózkodása alkalmával láthatott valami régi írást Chaumontet szindikus és Burnier lelkész aláírásával“ — írja Baerwald.

Híres médium volt az anglikán lelkész, Stainton Mózes. Idegen szellemekkel diskurált s azok szellemírás útján közölték vele nevüket, haláluk dátumát, életük körülményeit. Híres, szenzációs esetek voltak ezek, melyeket a spiritiszták nagy diadallal könyveltek el. De Podmore később ki-mutatta, hogy mikor az egyik ilyen esetben há-

rom kis testvéréről volt szó és helyesnek bizonyult, egy héttel az ülés előtt az erről szóló hír benne volt a Timesban.

Érdekességek, furcsaságok tehát vannak, de hipnotikus csodák, melyeknél a természetes magyarázat csődöt mondana, nincsenek!

Autóhipnózis.

A rendes hipnózisban egy médiumra s egy hipnotizálóra van szükség s csak a kettő kapcsolata hozza létre a hipnotikus álmot s annak tüneteit.

Újabban azonban már előfordul az autóhipnózis is. Mikor is a médium hipnotizáló, vagyis minden idegen segítség nélkül, önerejéből jut tránszba. Ez többféleképp történhetik. Néha clég, ha a médium élénken elképzeli s erősen kívánja a hipnózist, máskor bizonyos önérintésekre vagy fényes tárgyak szemléletére van szükség.

Az autóhipnózis jelenségei semmiben sem különböznek a többi hipnotikus tünetektől, tartalmuk is rendszerint attól függ, milyen képzetekkel foglalkozott az illető a hipnózis kezdetén.

Különben nagyon veszélyes mesterség, mely könnyen halállal végződhetik. A médium ugyanis önmagát altatja el, tehát nincs hipnotizáló, aki őt adott pillanatban fölébressze.

Alvajárás, holdkórosság.

Gyakori jelenség, melyen senki sem ütközik meg, ha az alvó ember mozdulatokat tesz vagy beszélni kezd. Mindenki tudja, hogy ezen jelenségek az álommal vannak összeköttetésben. Az illető oly élénken álmodik s önmagát annyira cselekvő személynek képzei, hogy testileg is résztvesz képzeiben.

Ha már most bizonyos rendkívüli körülmények lépnek föl, az alvó nem éri be a beszéddel vagy egy-két mozdulattal, hanem felkel és megcselekszi azt, amit álmodik. Ez a tünet az alvajárás.

Az alvajárás csodáiról hetet-havat szoktak összehordani az emberek, amiben persze több a fantázia, mint a valóság. Azt beszélnek, hogy az alvajárók falakon kúsznak, kéményeken kis bejárnak, tetőpárkányokon, csatornákon sétálgatnak, szóval hajmeresztő cirkuszi mutatványokat végeznek. Aztán helyükre visszatérnek, hacsak valaki nevük szólításával föl nem ébreszti őket.

Az alvajárás főképp gyermekek tulajdona, felnőtteknél ritkán fordul elő s akkor is valami betegségnek a következménye. (Agysérülés, idegbaj, hisztéria.)

A régiek az alvajárást holdkórosságnak (lunatikus) nevezték s a hold titokzatos, mágikus erejével hozták összefüggésbe. Jól megfelelt ez a teória régi, hosszú századok bölcsekedésé-

nek, mely mindenek okát a csillagokban kutatta, másrészt meg annak az általános megfigyelésnek is, hogy holdfénynél gyakoribb tünet az alvajárás.

Ennek a régi mesének, mely a holdat ilyen misztikus éjszakai csábítóvá teszi, semmi alapja nincs. A holdkórosok talán fürgébben mozgolódnak holdfénynél, de különben a tapasztalat szerint akkor is tudnak alvajárni, amikor épen-séggel nincs hold.

A magyarázata tehát csak természetes lehet. Ha már a normális ember is nagyon élénk ál-mában sír, beszél, rúg, kapál, gyenge idegzetűek vagy gyermekek meg is cselekszik, amit álmod-nak. Ennyi az egész!

Hogy néha veszedelmes helyekre mennek az alvajárók s ezt csodás biztonsággal teszik, annak is egyszerű a magyarázata. Egyszerűen azért oly biztosak, mert nem tudják, hol van-nak. Egy földre fektetett kötélén mindenki vé-gig tud menni, a levegőben kifeszített kötélén azonban nem, mert a veszély tudata zavarja. Az alvajárónak nincs tudata semmiről, tehát nyu-godtan és biztosan teszi azt, amit álma diktál.

Az alvajárásban, épen azért, mert szokatlan jelenség, csodát szimatolnak az emberek s sze-retnének benne új testi vagy lelki tehetségek megnyilatkozását látni.

Ez azonban mese. A nép száján forgó leírá-sokban több a fantázia, mint a valóság. Rengeteg, tudományosan is kivizsgált eset bizonyítja.

hogy az alvajárás tényeiben semmi rendkívüli nincs.

Ime egypár legkuriózusabb eset: Ebers német orvosnak a fia 11 éves korában holdkóros lesz. Álmában beszél, felkel s csatangol a szobában. Idegen nyelvet ugyan nem ért, de egyszer mégis francia könyvet vesz le a könyvespolcról s látszólag elmerülve olvas. Az atya mindent pontosan megfigyel s látja, hogy fia nem olvas, hanem csak gépiesen lapoz a könyvben.

Egy K. nevű úr — Lehmann híradása szerint — éjfél után heves térdfájásra ébred. Kőrülnéz s megrökönyödik. Egy szál ingben találja magát, térdenállva a magas porcellánkályha tetején. A kályha előtt szék állott s így annak támlájára lépve leszállott. — Mi ez? K. jó tornász hírében állott. Ahogy a szék segítségével lejött, úgy mászott is fel a kályha tetejére, melyet nyilván annak a valaminek tartott, amiről álmodot. Álmát érdekes lett volna meg tudni, de ő maga sem emlékezett rá.

B) *Varázslat.*

Amulett, talizmán.

Az amulettel, talizmánnal üzőtt varázslás nagyon régi, nyomait már a legrégebbi népeknél megtaláljuk. A talizmánok istenek képmásai voltak, az amulettek pedig agyag- vagy kölemezek, esetleg szövetdarabkák, melyekre valami varázsszó volt felírva. Az amulettet viselni kel-

lett, magával kellett az embernek hordania, a talizmánokat ellenben a házak körül állították fel.

Az egyiptomi mumiák mellén majdnem mindenütt ott találjuk a szent skarabeus bogár kőből faragott képét. Az egyiptomi babona szerint ugyanis ez a talizmán nagy hasznára van a halottnak.

Oktalan emberek, kikben a magasabb Istenhitnek nyoma sincsen, az Egyház által megáldott érmekben, keresztekben, skapulárekban, ereklyékben, szentelményekben is, az amulett vagy talizmán babonáját akarják látni.

A talizmánoknak és amuletteknek kettős célja volt. Megőrizni szerencsétlenségtől, betegségtől, bajtól, de egyúttal elősegíteni is a sikert és szerencsét.

Szokásos talizmánok: kőarany kláriszemek, akasztott ember kötele, zacskó, melyben zöldharkálnak vagy menyétnek szeme van, kristálygyűrű, átlukasztott pénz, meteorkőtöredék, lóhere, talált patkó küszöbre szegezve, denevér ajtóra feszítve s egyéb válogatott marhaságok.

Az amulett vagy talizmánba vetett hit oktalansága annyira kézenfekvő, hogy kár is rá szót vesztegetni.

Lavina-imádság.

Az Egyháznak vannak Krisztus alapította szentségei s vannak szentelményei is, melyeket az emberek üdvösségének szolgálatába állított. Természetesen ezeknek a használata is válhat

babonává, ha valaki a katolikus igazságtól eltérően azt gondolja, hogy bizonyos külső dolgok megtartása csalhatatlanul valami külső eredménnyel is jár. Ilyen ostoba az Egyház tanítását kicsufoló babona a lavina-imádság, mikor is valaki azt hiszi, hogy bizonyos számú imádság elmondása vagy leírása és elküldése okvetlenül kiségit valami bajból. Újabban levelezőlapokon küldözgetik „egy amerikai ezredes“ imáját, melyet aztán a címzettnek kilencszer le kell írni s kilenc más személynek tovább küldeni. Aki a felytonosságot, a lavinát megszakítja, azt nagy szerencsétlenség fogja érni — szól a levél végén a fenyegető parancs.

Az istentisztelésnek, az imádságnak az örve alatt jelentkező undok babona!

Kuruzslás.

A magyar nyelvben ez a gyűjtőfogalma mindazon gyógyításnak vagy legalább is gyógyítási kísérletnek, amit nem orvosok végeznek. A történelem többféle fajtáját ismeri a babonás kuruzslásnak: ilyen a ráolvasás, delejesség, imádságos gyógyítás.

Hogy a kuruzslásnak még a mai felvilágosított században is milyen könnyen bedőlnek az emberek, mutatja a sashalmi delejes asszony szomorú szenzációja. Egész Budapestet forrongásba hozta s valóságos népvándorlást tudott előidézni.

De még rosszabbul áll a helyzet a művelt Nyu-

gaton. Hogy messzibbre ne menjek, Németországban például bárkinek jogában áll embertársait gyógyítani. Nagyvárosokban minduntalan megakad az ember szeme az effajta címtáblákon: „Blochemisches Institut“ — „Geprüfter Magnetopath“ — „Naturheilkundiger“ — „Irisdiagnostiker“ stb.

Magában Németországban a kuruzslók száma sok-sok ezerre rúg. A legtöbbje igen alacsony műveltségű, az orvosegyesület statisztikája szerint minden hatodik közülük büntetett előéletű, több száz pláne fegyházviselt, rovottmultú egyén.

Vannak természetgyógyászok, akik teával gyógyítanak. Nincs az a betegség, melyet az ő teájuk meg ne gyógyítana. Mások delejességgel kezelik a hiszékeny publikumot. Azt állítják, hogy a bennük levő állati delejesség kezükön át kiáramlik a beteg szervbe s kihajtja onnan a betegség okozóját. Újabban nagyon felkapottak az Iriskutatók, kik a szemből vélik kiolvashatni a betegség mivoltát. Eszerint a szem 60 parányi részre osztott iriszeből, mint valami térképről, minden betegséget le lehet olvasni. Vannak nagystílusú kuruzslók, akik már „távkezeléssel“ gyógyítanak. Egy beküldött ruhadarabból vagy egy pár kitépett hajszálból „megérik“ a betegség mikéntiségét.

Azt talán mondanunk sem kell, hogy az ilyen kuruzslás fényes megélhetés, biztos üzlet. Beszélnek egy Gössel nevű drezdai kuruzslóról, aki

delejes vízzel gyógyított. Páciensei mágnások voltak, sőt egy koronás királynő is volt köztük. Igen nagy vagyont szerzett, több háza volt s gyönyörű fogaton járt, melyet egy, orosz hercegnőtől kapott honorárium fejében.

Még híresebb lett egy Ast nevű pásztor, ki falujában több szállodát építtetett betegek befogadására. Halálakor több mint kétmillió arany-márka készpénzt hagyott hátra.

A kuruzslás ellen tudományosan hadakozni neveltséges volna. Hiszen ha gyógyításainak a legkisebb alapja is volna, maga az orvostudomány sietett volna azt értékesíteni. De nem! A kuruzslás az emberi butaság és hiszékenység kiaknázása. A természet erőit mindenestre jobban ismeri a tudomány, mint a kuruzslók, áruba bocsátható természetfölötti erőkről pedig sem a tudomány, sem a hit nem tud.

Állítólagos, sikeres gyógyításainak pedig megvan a maga régismert, természetes magyarázata. Hipnózisról vagy autószuggesztióról lehet itt csak szó, melynek szerepét és hatását már az eddigiekből is jól ismerjük. Kedélybetegeket, idegeseket, hypochondereket valóban meg lehet ilyen úton gyógyítani, sőt más komolyabb természetű betegségeknel is be tudja szuggerrálni a kuruzsló, hogy a beteg jobban, gyógyulóban érezze magát, — de ezen túl nem tud menni. Szervi bajt még soha kuruzsló meg nem gyógyított.

Fekete mise, agyonimádkozás.

Erdély oláh parasztjai közt még mindig divik egy furcsa, istenkáromlással határos babona. Aki ugyanis ellenségén bosszút akar állani, elmegy papjához s misét mondat. Nem érte, hanem ellene. Hogy Isten büntesse meg, álljon bosszút helyette ellenségén. Ezt hívják fekete misének.

A hatás persze nem szokott elmaradni. Az ellenség, ha tudomást szerez erről, megrémül, az átok okozta félelem oly hatalmas zavarokat idézhet elő egész szervezetében, hogy néhány hónap lepergése alatt valóban belehalhat.

Hasonló szokás divik a Déli-tenger szigetlakói közt. Ünnepélyes vallási szertartások kíséretében átkozzák meg ellenfeleiket. Ez az „agyonimádkozás“.

Mindkét eset tehát egyszerű szuggesztívós tünet, mágikus erőknek benne szerep nem jut.

Spiritizmus.

Az újkori spiritizmus alapvető tana így foglалható össze:

Az emberi lélek halhatatlan, tehát a test halála után is megmarad s éli a maga külön életét. De mert halhatatlan és szellemi, megvan az a képessége is, hogy az élőkkel érintkezzen. Ez az érintkezés olyan különös fizikai és lelki tünetményeket hív létre az élő emberben, hogy a tu-

domány maga is zavarodottan áll meg előtte. Hogy azonban az elhaltak lelkei, vagyis a szellemek az emberekkel érintkezhessenek, közvetítőül bizonyos sajátságos hajlamú egyénre ú. n. médiumra van szükségük.

A spiritizmus magvát már az egyiptomiak hitében is megtaláljuk. Hitték ugyanis, hogy a lélek a halál után visszatérhet a földre, különféle alakokat vehet, sőt élő embert is megszállhat. Az ókornak s a középkornak is egész külön varázstudománya volt, mely a szellemekkel való összeköttetést célozta.

De a legnagyobb lökést az újkori spiritizmusnak a nagy látnok és vallásalapító: Swedenborg Emmánuel adta. (1688.) Egy püspöknek a fia, korának egyik legnagyobb mérnöke volt, ki azonban szerelmi bánatában hosszú ideig nemi kicsapongásokban keresett vigasztalást. 1744-ben kezdődtek meg a látomásai s 1772-ben bekövetkezett haláláig folyton közlekedett a szellemekkel. Sok csodálatos távolbalátási esetet beszélnek róla. A legcsodálatosabbat, melyben pontosan meglátta a stockholmi tűzvész kitörését és lefolyását, maga Kant jegyezte fel. Tanai, melyekben főképp a szellemekkel foglalkozik, feltűnően egvezik a mai spiritizmussal.

Swedenborg követői két részre szakadtak a nagy látnok halála után. A nép az ő vad látomásaiból vallást alapított s azt „az új Jeruzsálem egyházá”-nak nevezte el, az intelligencia viszont azt a tanát ragadta meg, mely az ember és a

szellemvilág közti érintkezés lehetőségét hirdette. Ez volt a német pneumatologia vagyis szel­lemtan, mely a spiritizmust rendszerbe fog­lalta.

De a XIX. század meghozta az első igazi nagy médiumot Wanner Friderika személyében, akit a prevorsti jósnő néven tisztel a spiritizmus. Ez a nő szinte egész életét betegen töltötte. Bár már gyermekkorában is voltak előrelátásai, látnoki ereje azonban akkor fejlődött ki, mikor mint re­ménytelenül nagybeteg asszonyt Kerner orvos házába vitték. Úvegben, tükörben olyan dolgokat látott meg, melyek messze távol történtek. Beteg­ségek diagnózisát állapította meg, orvosi taná­csokat adott. Szobájában gyakori volt az ajtó­csapdosás, valami furcsa, érces, dallamos hang, szellemalakok elsuhanása. Külön, érthetetlen nyelven beszélt, melyről azt mondta, hogy a szel­lemek is úgy beszélnek. Orvosa az állítja, hogy oly erős somnambul életet élt, hogy sohasem volt teljesen éber állapotban.

De ezekhez az elszigetelt európai jelenségek­hez jött hamarosan az amerikai láz, mely való­ban amerikai tempóban a spiritizmus teljes ki­fejlődéséhez vezetett.

A nyitányt egy különös ember, Davis Andrew Jackson adta. Ez a vézna, idegbeteg, abnormis hajlamú fiú, aki még az abc-en is csak serdül­tebb korban tudta magát keresztülrágni, 17 éves korában egy Lewingston nevű magnetizőrhöz került, aki kitűnő médiummá fejlesztette ki. Tá-

volba látott, szellemekkel érintkezett, gyógyított, somnambul állapotban több kötetre terjedő természet- és szellembölcseleti munkákat tollba mondott.

Közben megtörtént a hydesvillei kopogás, melyet az asztaltáncoltatás problémájánál ismertetünk részletesebben, majd ráduplázott a stratfordi kísértet, mely Phelps protestáns hitszónoknak a házában ütött tanyát. A dolog itt is ropogással kezdődött, hogy azután örületes orgiákban folytatódjék. A tárgyaknak a lakásban lába kelt s ütötték-verték egymást. Rongyok, csipkék összeakaszkodtak s emberformájú alakokká lettek. A lelkész 11 éves kisleányát kísértet kezdte üldözni. Széttépte a ruháját, megkötözte, kútba dobta, sőt egyszer egy fára felakasztotta. Ablakok, porcellánok törtek össze, tűz ütött ki az íróasztalon stb. E zürzavarban persze mindenki szellemekre gondolt.

A buta, korlátolt Davis, aki a stratfordi kísértetben már a „szakértő“ szerepét játszotta, látva a jelenségek szaporodásával a kellő talajt, megírta a spiritizmus elméletét „A szellemekkel való érintkezés“ című könyvében.

Egy tudatlan, beteges hajlandóságú amerikai s néhány gyermek támasztotta hát azt a nagy mozgalmat, mely az egész civilizált világban elterjedt s melynek annyi millió és millió áldozata van.

Davis szerint a szellemek minden időben megkísérelték, hogy az élőkkel érintkezésbe lépje-

nek. Hogy ez a legújabb időkg nem sikerült, annak egyrészt az emberek okai, mert „sohasem merészelték e titokzatos és természetfeletti jelenségeket az ész bírálatának alávetni. Egy-egy szellemnek minden kísérletét, mellyel magát és hivatását kinyilatkoztatni akarta, lehetetlenné tette a mindent tagadó szkepszis vagy fanatikus babona“. Másrészt a szellemek sem tudták eddig az érintkezés módját, mert hisz „minden szellem valamely emberi lélek, mely a halál után nem válik mindjárt tökéletessé“. Franklin Benjamin szelleméé az érdem, hogy felfedezte a „panthea-elmet“ vagyis az elektromos rezgések rendszerét, mely által szellemek érintkezhetnek az élőkkel s földi tárgyakat mozgásba hozhatnak.

Ezt az örült zagyvalékot Davis úgy adja persze elő, mintha magának Franklin Benjaminnak a szájából halotta volna.

Az Amerikából kiinduló spiritizmus legelőszőr Franciaországot hódította meg, ahol Allan Kardec-ben új magyarázóra talált.

Szerinte nincs pokol s örök kárhozat, tehát van útja-módja annak, hogy az összes szellemek idővel üdvözüljenek. S ez az út az újjászületés. A szellem, hogy megtisztuljon, újra meg újra visszatér a földi-életbe. Egy élet ezen a világon senkinek sem elég a szellem tökéletes megtisztítására. Azért a szellem annyiszor lép vissza az életbe, ahányszor erre megtisztulásához szüksége van.

A spiritizmusnak nagy hasznára volt Wallace

Alfréd Russel, angol tudós „megtérése“, aki szívvel-lélekkel tanáikhoz pártolt, nemkülönben Zöllner német fizikus, aki a spiritiszta tünetnyeket elismerte s azok magyarázására a „négy dimenziós értelmes lények“ elméletét állította fel.

Így tört magának lassankint utat a spiritizmus s nyert polgárjogot az egész világon.

Tudományos és erkölcsi megítélését az egyes jelenségek leírásánál tartjuk fenn magunknak. Itt csak közegészségügyi vonatkozásait említjük fel. A bécsi elmegyógyászati klinikán megfigyeléseket eszközöltek abban az irányban, hogy a spiritiszta ülések milyen hatással vannak a médiumokra s a jelenlevőkre. Az eredmények annyira kedvezőtlenek voltak, hogy az egészségügyi hatóság megtiltotta ilyen ülések tartását s betiltott minden egyesületet, mely spiritiszta vagy okkultista kísérletekkel foglalkozik.

Asztaltáncoltatás.

Egy amerikai faluban, Hydesvilleben egy ember éjnek idején arra ébredt, hogy ajtaján kopognak. Kinézett, de senkit sem talált. Alig fektült vissza ágyába, újra és többször, kopogást hallott. Nemsokára kisleánya ébredt fel halálra rémülten, mert — mint mondá — arcát egy hideg kéz simította végig.

Később egy Fox nevű ember költözött ugyanazon házba. 1848 február egyik estéjén a kopogtatás újra elkezdődött. A gyermekek tréfára vet-

lék a dolgot s különféle számú kopogást parancsoltak. Az ismeretlen lény engedelmeskedett s a parancshoz híven kopogott. Foxné megkérdezte, hogy ember-e a kopogtató, de arra válasz nem jött. Majd azt kérdezte, hogy szellem-e s ha igen, kopogjon kétszer. S valóban két kopogás volt a válasz.

Az esetnek hamar híre futott s egész népvándorlás indult meg a Foxék házához, hol a kopogtatás állandóan ismétlődött. A vendégek egy nagy asztal köré ültek s úgy hallgatták a szokatlan kopogást, mely most már úgy tűnt fel, mintha az asztal alól jönne. Így fedezték fel az asztalkopogást s később az asztaltáncoltatást, mely aztán az egész világon szeltében-hosszában elterjedt.

A kísérlet úgy történik, hogy többen körülülnek egy kerek asztalt s kezüket az asztal lapjára helyezik. Természetes, hogy nem mindenkinek sikerül a kísérlet, a társaság legalább egy tagjának alkalmas médiumnak kell lenni. Ha van ilyen médium, az asztal megindul s vagy kopog (asztalkopogás) vagy pedig vad, szabálytalan mozgásokba kezd. Néha olyan sebesen forog, mozog a padlón, hogy a résztvevők alig tudják követni. S ha egyszer megindult, egy médium is mozgásban tudja tartani, még akkor is, ha emberi erőt meghaladó súlyt helyeznek az asztalra (asztaltáncoltatás).

Az asztal lehetőleg kicsiny és háromlábú szokott lenni. A szoba padlója meg sima, szőnyeg-

mentes. A társaság úgy helyezkedik el, hogy mindenki mindkét kezét egymás mellé helyezi. Nagyon megkönnyíti a kísérletet az, ha nem az egész tenyér fekszik az asztalon, hanem csak a kisujj és hüvelykújj hegyével érintik, úgy hogy ez a félig-meddig lebegő tartás a kezeket kifárasztja. Azt is megkívánják átlag, hogy a kiterjesztett kezek érintkezzenek egymással.

Az asztalkopogás megdöbbenő hatást vált ki a jelenlevőkből s könnyen a spiritizmus táborába tereli. Pedig alapjában nagyon egyszerű dolgról van szó. Az asztal megmozdulását ugyanis akaratlan mozgások hozzák létre.

Lássuk csak egy kicsit közelebbről! Hogy gyenge, de folytonos lökés vagy húzás mire képes, arra van egy közismert klasszikus példa. Ha ugyanis egy gyermek állandóan és szabályosan rángatja egy nagy harang kötelét, a sok kis rángatás összegeződik, a harang megmozdul, sőt megkondul.

Hogy a kiterjesztett kezekben vannak ilyen apró lökések, azt már Faraday bebizonyította „indicator“-nak nevezett készülékével. Hogy azok a lökések az asztalt rezgő mozgásba tudják hozni, azt pedig Hoffmann mutatta ki. Még pedig úgy, hogy az asztalra finom port szórt. A kísérlet után meg azt tapasztalta, hogy a por mindenféle furcsa alakzatokat vett fel, akárcsak a beszórt üveglemez, amit hegedűvonóval hoznak rezgésbe.

Persze most az a kérdés, hogy ezeket a löké-

seket mi okozza? Berthof azt mondja, az érvetés. Lehmann tanár szerint leginkább a kifáradás. A két vélemény azonban nem zárja ki egymást. Sőt Carpenter kimutatott egy harmadik mozgási forrást is. Szerinte ugyanis léteznek „ideomotorikus mozgások“. Ez azt jelenti, hogy ha valami irányra erősen gondolunk, ez a gondolat önkénytelenül is arra bírja a kezünket, hogy abban az irányban mozgást végezzünk. Ezt egy egyszerű kísérlet is fényesen igazolja: ólomgolyót zsinórra akasztunk s aztán kifeszített karral tartjuk. Az inga csakhamar lengeni kezd. E lengések iránya és alakja főképp attól függ, hogy merre képzeljük a mozgást.

Az asztal mozgásait sikerült tehát kísérletileg megmagyarázni. Úgy, hogy manapság már kétség sem férhet hozzá, hogy az asztaltáncoltatást nem szellemek, hanem a résztvevők önkénytelen és öntudatlan reszkető mozgásai, lökései okozzák.

Az asztalkopogás úgy történik, hogy az asztal két lábára állva oldalt hajlik s szabadon maradó lábával veri a padlót. Ez a kopogás azután a szellemekkel való érintkezés eszköze. A kölcsönös megállapodás az, hogy háromszoros kopogás igent, egyszeri nemet jelent. De egész mondatokat is lehet közvetíteni, ha a jelenlevők a kopogást az abc elmondásával kísérik s följegyzik azt a betűt, melynél az asztal megáll.

Gondolatolvasás.

Fakírok, bűvészek egyik legnagyobb hatásukat mindenesetre a gondolatolvasás bemutatásával érik el.

A kísérlet úgy történik, hogy a gondolatolvasónak fel kell találnia egy elrejtett tárgyat. E célból a gondolatolvasó valakinek a kezét kezébe veszi vagy a homlokára szorítja s felkéri, hogy az minden figyelmét az elrejtett tárgyra összpontosítsa s ha majd megindulnak, folyton erősen gondoljon arra, sőt gondolatban parancsoljon neki, hogy merre menjen. S erre megindulnak. Tapogatózva, irányt változtatva, lassan, gyorsan, előre-hátra, míg végre a tárgy meg nem kerül.

Ez a gondolatolvasás művészete, melyet egy Brown nevű amerikai ember fedezett fel 1875-ben.

Naiv, hiszékeny emberek ördögös, varázslatos erőket sejtnek ebben is, holott az egész gondolatolvasás reszkető mozgásokon alapszik.

Mikor ugyanis a gondolatolvasó a felkért egyénnel megindul, minden figyelmét az illető kezére irányítja. Alig tesznek ugyanis egy pár lépést, az a vezető kéz önkénytelenül apró lökésekkel fog éreztetni. Még pedig ha jó irányban van a gondolatolvasó, a kéz készséges követést, ha rossz irányban vannak, húzódozást, sőt határozott ellenállást fog kifejteni.

A gondolatolvasónak ezeknek a gyenge lökéseknek a felfogásában nagy gyakorlata van s

azért is jut el a felfedezendő tárgyhoz. Kísérlete tehát annál fényesebben sikerül, minél kevésbbé tud a vezető izmain uralkodni. S viszont abszolút tehetetlen a gondolatolvasó olyanokkal szemben, akik izommozdulataiknak igazán urai.

Mintahogy egy durvakezű, járatlan paraszt sohasem fogja valakinek a pulzusát megtalálni, egy ügyes, gyakorlott orvos pedig egy szempillantás alatt elfogja a leggyengébb pulzust is, úgy a gondolatolvasásban a legcsekélyebb csoda sincs. Egy kis izomrándulás a vezető részéről s finom, gyakorlott felfogó készség a gondolatolvasó részéről. Ennyi az egész!

Meggyőződésül Lehmann egy egyszerű kísérletet ajánl, melyet mindenki megpróbálhat. Az asztalra kártyákat rakunk ki s megkérünk egy lehetőleg ideges embert, hogy gondoljon teljes figyelme összeszedésével egy kártyára. Aztán megfogjuk az illető kezét, szabad kezünkkel meg különböző kártyákra mutatunk. Ha az igazi kártyához érünk, olyan szorítást érzünk, hogy lehetetlen ki nem találunk.

Gondolatátvitel.

De még nagyobb csodálkozást keltettek azok a kísérletek, melyek végül is a gondolatátvitel problémájára vezettek.

Már spiritiszta üléseken gyakran megtörtént, hogy egyes médiumok olyan dolgokat közöltek, melyekről egész biztosan nem volt tudomásuk azelőtt. Még nagyobb megrökönyödést okozott

azonban egy Creery nevű angol papi család, ahol ugyanis öt leány közül négy megtudta mondani, hogy mire gondol a másik.

Azóta persze rengeteg kísérlet történt már, sőt tudományos társaságok alakultak e kérdés kivizsgálására.

A kísérletekből kitűnt, hogy sokszor csalásról van szó (a Creery nővérek is bevallották, hogy néha megbeszélte jelrendszer szerint „dolgoztak”), máskor meg egyszerű találgatásról, melyet a véletlen sikerrel koronázott, de azért mégis úgy látszik, hogy a gondolatátvitel lehetőségét és tényét tagadásba venni nem lehet.

Lehmann, aki szintén sokat kísérletezett e téren, azt mondja, hogy a gondolatokat a hang viszi át. Nem mintha a gondolat önmagától hangot, illetőleg levegőrezgést okozna, hanem mert mindenki, aki erősen gondol valamit, egyúttal önkénytelenül kisuttogja azt. Nemcsak a szóra-kozott vagy elmélyedő emberek szoktak maguknak diskurálni, hanem mindenki többé-kevésbbé gondolkodás alkalmával gyenge beszélő mozgásokat tesz. A médiumnak tehát csak arra van szüksége, hogy hallása felfokozódjék, ami vagy veleszületett természetes készsége vagy hipnózis által elért mesterséges állapot.

Lehmann a maga „susogási elméletét” ellenőrző kísérletekkel is igazolta, melyeket Koppenhágában Hanzen tanárral együtt végzett. Ugyanis két homorú tükröt állítottak fel egymással szemben. Ha valaki száját az egyik homorú tükrő

gyujtópontjába tartotta, más valaki pedig fülét a másik homorú tükör gyujtópontjába illesztette, akkor ez utóbbi a másik személy legkisebb sutogását is meghallotta.

Telepátia.

A gondolatátvitelnek közeli rokona a telepátia. Csak míg a gondolatátvitelnél a két kérdéses személy ugyanabban a helyiségben, sőt fizikai érintkezésben van, ezzel ellentétben a telepátianál („tele“ görög szó = távol) a gondolatátvitel nagy távolságokra, országokon s tengereken át is hat.

Az ilyen jelenségek persze oly meglepőek, jelen tudásunkba annyira be nem illőek, hogy az emberek könnyen menekülnek a természetfölötti vagy misztikus magyarázatokhoz.

De lássunk egypár telepátikus példát.

Egy Joung nevű orvos írja: „Ennek az évnék (1901) február 15-én vacsoránál ültem, mikor valaki azt üzenté, hogy szüksége van a szolgálatomra. Azt üzentem, hogy vacsora után azonnal eljövök... Sebtében bevégeztem a vacsorázást és épen föl akartam állani az asztaltól, mikor hirtelen fölkiáltottam: „Na, ebben a pillanatban kapom a hírt, hogy Róbert meghalt!“ Ez a Róbert a sógorom, aki Stanninsterben, Dorset megyében lakik. Már két év óta béna volt és ágyban feküdt, az utóbbi időben az állapota rosszabbodott.

Jegyzőkönyvembe felírtam minden részletet.

A dátum volt február 15, a híradás ideje este 9 óra 40 perc“. 17-én levelezőlapon értesítették, hogy Róbert sógora február 15-én este 1 óra 45 perckor valóban meghalt.

Más: Lysius, königsbergi protestáns teológus hivatalos teendőkben Koppenhágában időzött. Egy este ágyban feküdt épen, arccal a falnak fordulva. Egyszerre csak egészen világos lett a szoba s az ágy függönyén (mennyezetes ágyban feküdt) emberi árnyékot látott végighaladni. Ugyanakkor mintha valaki hangosan mondaná, lelkébe vésődött e latin mondat: *umbra matris tuae* (anyád árnyéka). Nem akart hinni a dolognak, hisz az utolsó levél, amit hazulról kapott, azt jelentette, hogy mindannyian jól vannak, egészségesek. S ime a legközelebbi postával megkapta a hírt, hogy anyja meghalt, még pedig azon estén, melyen látomása volt.

Más: „Egy bostoni fogorvos egy rézüsttel volt elfoglalva, mert éppen vulkanizálta a mesterséges fogakhoz használt gummit. Egyszerre csak valami parancsoló hang kiált reá: „Rohanj gyorsan az ablakhoz! Gyorsan az ablakhoz!“ Az első pillanatban nem is gondolt rá, hogy ki mondhatta e szavakat, hanem ösztönszerűen engedelmeskedett a parancsnak és kitekintett az ablakon. Ebben a pillanatban mögötte nagy robbanás történik s mikor visszapillant, azt látja, hogy az üst és a műteremnek az az egész sarka, ahol előbb állott, a robbanástól teljesen szétrombolódtak“.

Telepátikus jelenségek tehát vannak, ezt tagadni többé nem lehet. Most már csak az a kérdés, hogyan magyarázzuk őket. Tulajdonítsuk tisztán a véletlen játéknak vagy egy új, ismeretlen természeti erőnek, vagy a szellemek közlésének?

Bevalljuk őszintén, hogy ennél az egy kérdésnél a felelet nagyon nehéz, a tudósok véleménye is nagyon szétágazó.

Lehmann tanár, aki egy tudós alaposságával vizsgálta ki a rendelkezésre álló tüneteket, nem igen hisz a telepátiában, illetőleg semmi újságot sem lát bennük. Valósággal a jósló álmok keletkezése módjára akarja magyarázni a telepátikus jelenségeket. Hol véletlent, hol a valószínűség vagy logikai kapcsolat erejét, vagy nem tudatosnak tudatossá válását látja bennük. „Csodálatos esetek — mondja — egyszer-más-szor előfordulnak ugyan, de csak nagyon kevés marad olyan, melynek természetes, okszerű magyarázata ne akadna... Ha majd a tünetnyek iránt az egész világon sikerült érdeklődést kelteni és mindenütt mindig feljegyzéseket készítenek róluk: akkor a legközelebbi statisztika talán arra az érdekes eredményre jut, hogy a valóban bekövetkezett jósló hallucinációk száma nem haladja meg a valószínűségi arányszámot.“ Lehmann ugyan nem tartja lehetetlennek bizonyos telepátikus vagy valami hasonló erők létezését, de hozzát teszi, hogy telepátiás erőről jogosan nem beszélhetünk mindaddig, amíg

nem tudjuk, vajjon a valóságukat bizonyító statisztika helyes-e?

Újabb tudósok, kik ép a telepátikus irányzat hívei, valónak s bebizonyítottanak veszik a telepátiát, sőt minden okkult jelenséget épen ezzel akarnak megmagyarázni. Szokatlanul, sőt furcsán hangzó theóriájukat, melynek erősen materialista kiindulása és íze van, már csak a kuriózum kedvéért is közöljük.

Szerintük vannak „gondolat-sugarak“, amik az egyik agyvelőből kipattanva messze távolban egy másik agy finom reagáló-képességével felfoghatók. S feltevésük alátámasztására egy pár érdekes kísérletre hivatkoznak. Dr. Caan 1911-ben a heidelbergi egyetemen az emberi szervek olyan kisugárzását állapította meg, mely épúgy elektromos vezetővé teszi a levegőt, mint a rádium. Veraguth 1909-ben megfigyelte, hogy olyan személyeknél, akiket egy elektromos battéria áramkörébe kapcsolt be, erős érzéki ingerekre, lelki indulatokra, feszült várakozásra a galvanóméter mutatója kimozdult.

Clairvoyance.

Clairvoyance vagy távolbalátás az a tünet, mikor valaki térben vagy időben nagyon távol eső, vagy rejtett dolgokat lát meg.

Sietünk kijelenteni, hogy a távolbalátásnak van egy pár, apró-cseprő, semmiis dologra vonatkozó példája, de komoly, hasznavehető látnoki

erő még nem jelentkezett. Olyan távolbalátás, mely megmutatná, hol találhatóak elrejtett kincsek, eltemetett romok, rejtett források, ércerek, szénrétegek vagy melyet lehetne használni bűnügyi nyomozásnál, olyan nincs.

De ehelyett van egypár csipp-csupp eset, hol a látnok halált, tüzet vagy vendég érkezését jelenti. Ez a megállapítás máris sokat ront a távolbalátás tekintélyén.

Új példát fölösleges is felhoznunk. Elég utalnunk arra, amit már az álmoknál, de főként a kristálynézésnél mondtunk. Nemtudatos képzetek felvetődése, logikai valószínűségek, bizonyos finom, szinte beteges érzékenységek, az emlékezet elmosódásai, megrendülései ezek, amit az emberek távolbalátásnak neveznek. Azt az igazán csekélyszámú esetet pedig, melyet ilyen módon magyarázni nem tudnánk, a véletlennek kell tulajdonítani. „Az igazi távolbalátónak meg kellene látnia, ami a föld belsejében van elrejtve vagy ami 1000 évvel ezelőtt történt s már nincs élő tanuja, ami a jövőben fog bekövetkezni, még pedig olyan dolog, melyre nem lehet a jelenből következtetni“ — mondja Baerwald.

Kísértetjárás.

A kísértetjárás abban áll, hogy bizonyos furcsa, rendkívüli dolgok egy bizonyos helyhez vannak kötve. Például egy és ugyanazon várbán mutatkozik egy fátvolszerű, fehér asszony.

ugyanazon házban bútorok, asztalok elevenednek meg. Persze az ilyen kísértetek rendszerint éjszaka mutatkoznak, a nappali fényt kerülik.

Az újságok gyakran adnak hírt pusztító kísértetekről, melyek kövekkel, sárral dobálóznak, tárgyakat rejtenek el, edényeket törnek össze, állatokat kötnek el stb.

Hogy kell tehát ezen jelenségeket magyaráznunk? Szellemeink garázdálkodnak tán, mint a spiritiszták mondják?

Nem! Sok kísértetjárásnak egyszerűen szuggesztió az alapja és forrása. „Tegyük fel — mondja Baerwald —, hogy valakinek valami barátságtalan vidéken éjjel egy fehér alakról van látomása, ami szellemileg teljesen egészséges emberekkel is megtörténhetik. Az illető nagyon megijed, másoknak is elmondja élményét és pontosan leírja a kísértetet. A szuggesztió tovaterjed, a hely többé nem biztonságos. Ha most más valaki kerül el arra a helyre, az előbb kapott szuggesztió aggodalommal és borzalommal tölti el s ennek könnyen lehet a következménye, hogy ő is meglátja ugyanazt az alakot. Faluhelyen gyakoribbak a kísértetjárások, mint városokban, mert falun az emberek mind ismerik egymást s így az izgató élmények híre hamarabb elterjed.“

Nagy szerepe van a kísértetjárásokban a hallucinációnak is. Ideges, babonás emberek már akkor is kísértetre gondolnak, ha esővíz csorog be a háztetőn, vagy a vízvezeték csapja nyek-

ken, hörög, sóhajt. Hallucinációk ezek, mint mikor kiderül, hogy fazekak, melyek hangos csörömpöléssel repedtek szét, utólag mégis nyugodtan ülnek a helyükön; kődobások, melyek hátunkat érik, alig vagy egyáltalán nem fájnak.

Sok esetben tudatos huncutságról vagy komiszkodásról van szó, amit emberek rendeznek meg mások megfélemlítésére. Például gyerekek unalmukban macskazenét rendeznek a pincében; a falak üregei a hangot felvezetik s borzalmasan reprodukálják a magasabb lakásokban. A Lehnin-kolostor hírhedt kísértetjárásánál ki-sült, hogy egy 14 éves, nagy szemfényvesztő tehetséggel megáldott parasztfiú burgonyákat és sonkacsontokat hajigált a levegőbe kezének egy alig észrevehető parányi mozdulatával.

Az is megtörténik, hogy a kísértetjárás egy-egy személy hisztériája csupán. Például hall az ember arról, hogy az ágyak himbálózni kezdenek, az alvók belőle kirepülnek vagy pedig az ágy fölött a levegőben lebegnek. Aki csak egy kicsit is jártas az orvostudományokban, az tudja, hogy itt a nagy hisztéria speciális rohamairól van szó.

Itt emlékezhetünk meg a kopogó hangokról is, melyek asztalból, falból, padlóból jönnek a jelenlevők kimondhatatlan rémületére.

Tudományosan csak igen kevés esetet tudtak megvizsgálni, de azokban mindenütt természetes okra bukkantak. Valószínű tehát, hogy a ki nem vizsgált esetekben sincs semmi misztikum.

Találtak olyan médiumot, aki lábának hüvelyk- és második ujjának csettintésével hozta létre a kopogó hangot. A lábikra-izmok összehúzása vagy a lábszárcsont kifelé fordítása hallható pattanásokat tud előidézni az ízületekben. Egy tizenegyéves hiszterikus leánykánál a térdizület ropogása csinálta a szellemjárást. Amerikában meg már gyártanak kopogó-asztalokat („rapping tables“), melyek egy bizonyos helyen való nyomással tetszésszerinti kopogó hangokat hallatnak.

Automatikus írás, asztalírás, üvegírás.

Spiritiszta körökben kedvelt foglalkozás az ún. automatikus írás. A médium asztalhoz ül, papírt tesz maga elé s ceruzát vesz a kezébe. Aztán a „szellemhez“ kérdéseket intéznek. Erre a médium keze megindul, betűket, sorokat ró a papírra, egy szóval: kérdésünkre válasz érkezik a szellemeiktől.

A laikus megrökönyödik s hinni kezd a szellemek hatalmában. A tudomány azonban ezt a misztikus jelenséget is pőrére vetkezteti. S azt mondja:

Egy kis fegyelmezés és gyakorlat kell hozzá s szellemerők segítségével nélkül mindenki eljuthat az automatikus írás mesterségéhez. Például kezdje el valaki állandóan ugyanazt a rövid szót firkálni, miközben könyvet olvas vagy társalog. Aztán tegyen maga elé papírt s vegyen kezébe

ceruzát, olvasson jó hosszan egy könyvből s tegye fel magában, hogy míg olvas, keze valami szót fog leírni. Eleinte még egy kicsit tudatos lesz az írás, de aztán mind bátrabb s önállóbb a kéz, a végén magunk sem fogjuk észrevenni, mikor is írtuk le azt a bizonyos szót.

További gyakorlattal annyira mehet a dolog, hogy kezünk — másfelé igénybevett figyelem mellett is — olyan értelmes válaszokat ír le vagy olyan ismeretlen tényeket mond, hogy az benünket is meglep.

Az asztalírás vagy üvegírás az automatikus írás módosulásai. Mind a kettőnél több személynek kell közreműködni, akárcsak az asztaltáncoltatásnál. Az asztalírásnál egy parányi asztalka (*planchette*) szerepel, melynek három lába közül kettő alól görgőkkel van ellátva, a harmadik pedig íróvesszőben végződik. Ha ezt az asztalkát egy ív papírra állítják s a jelenlevők az asztalra teszik kezeiket, akkor az asztal akaratlan mozdulatokat tesz, az íróvessző írni kezd s a leírt dolog — hosszas gyakorlat után — lassankint értelmes lesz.

Az üvegírásnál megfordított borosüveget állítanak egy ív papírra, melyre körben fel van rajzolva 24 betű s a tíz számjegy 0-tól 9-ig. A résztvevők az üveg talpára helyezik az újjaikat és a jegyzőkönyv vezetője följegyzi, hogy az ide-oda ingadozó üveg milyen betűknél állott meg.

Hogy mennyire nem szellemek működnek itt közre, hanem az emberi lélek nemtudatos kép-

zeteinek tevékenysége, kitűnik már abból, hogy nagyon fegyelmezett, tudós ismeretű, logikus egyéneknél a kísérletek — hosszas gyakorlatozás után sem akarnak sikerülni.

Szellemírás.

Ezt a csodát, ha ugyan van ilyen, Guldentubbe báró fedezte fel Julia nevű nővérével, aki rendkívül jó médiumnak bizonyult. Azzal kezdte, hogy papírt és ceruzát szekrénybe zárt s a kulcsot magánál hordta. Az első 12 nap után már titokzatos jelek mutatkoztak a papíron. Később már írón nélkül is mutatkozott a papíron írás. Ettől fogva ezer és ezer ilyen írást gyártottak. Egyszerűen úgy, hogy asztalra, szobor talapzatára vagy temető sírkövére egy kis darab papírt tettek.

Még nagyobb feltűnést keltett azonban egy Slada nevű amerikai médium, aki Európa nagy városaiban mutogatta is tudományát. Egy üres táblát asztala alá tartott s erre azonnal írás mutatkozott azon.

Sokan, hírneves tudósok is felültek Slade mutatóványainak, míg végre egy Lancaster nevű tanárban emberére nem akadt. Egy alkalommal ugyanis, mikor Slade az állítólag tiszta táblát az asztal alá tartotta, Lancaster oda ugrott abban a pillanatban s kiragadta kezéből. Erős megfigyeléssel ugyanis észrevette, hogy a médium karján, kezefejen, mielőtt még a táblát az asztal alá tette, írásra valló mozgások láthatók. S igaza volt. A

szellemírás már a táblán volt, a szellem szerepét tehát maga a médium töltötte be.

Szellemírás tehát nincs, a tudomány spiritiszta szemfényvesztésnek kell hogy elkönyvelje. S csak sajnálni lehet Zöllnert, a nagyhírű lipcsei fizikust, aki a leleplezett Slade kísérleteinek bedőlt s annak megfejtésére külön theóriát gyártott.

Szellemfényképek.

A spiritizmus mint egyik legnagyobb bizonyítékát játsza ki mindig a szellemfényképeket. Mert ha egyszer ki lehetne mutatni, hogy a szellemek látható alakban, élő lényekként mutatkoznak, akkor a spiritizmusnak nyert ügye van.

Az első ilyen sikeres kísérletei az amerikai Mumlernek voltak. Eredetileg vésnök volt, azonban egy fényképész barátjánál gyakran pepecsélgetett. Mikor egyszer egyedül maradt barátja műtermében, megpróbálta önmagát lefényképezni. S csodálatos! A lemezen rajta kívül egy másik alak is látható lett. További kísérletei mindjobban sikerültek, úgy hogy egy csomó ilyen szellemfotografiát gyártott. A fotografusok azonban hamar rájöttek, hogyan hívott elő Mumler a lemezeken szellemalakokat s csalás miatt vád alá helyezték. A bíró ugyan elégséges bizonyítékok híján felmentette, de meggyőződésének, hogy Mumlert csalónak tartja, nyíltan kifejezést adott.

Még rosszabbul járt azonban Buguet párizsi

fotografus, aki szintén szellemek lefényképezésével foglalkozott. Egy detektív ugyanis álnéven jelentkezett nála, hogy magáról egy szellemmel együtt felvételt készítsen. Mikor Buguet a lemezt a fényképezőkészülékbe akarta behelyezni, a detektív lefogta s követelte, hogy az üres lemezt (fényképezés előtt) hívja elő. Erre Buguet beismerte, hogy a szellem képe bizony már rajta van a lemezen. A bíróság csalás miatt egy évi börtönre s 500 frank pénzbírságra ítélte a leg híresebb szellemfotografust.

Nagy feltűnést keltettek még Beattie kísérletei is. Eleinte semmi sem látszott a képeken, lassankint azonban világos foltok mutatkoztak, melyek később emberi formát öltöttek. Mivel azonban a fényképeken szereplő médium nagyon kéteshírű, valószínű, hogy az ő keze játszik közre e képek létrehozásában.

Később még jobban tökéletesítették a szellemfotografálást. Ha a médium jelenlétében lefotografáltak valakit, akkor a lemezen az illető személy mellett megjelentek egy második alaknak a körvonalai is, melyekben gyakran valami ismert meghalt személyre lehetett ismerni.

A szellemfotografia azonban csunyán megbukott. Szinte nincs eset, amikor ki nem tudták volna mutatni, hogy csalásról van szó, ami vagy kétszeres exponálással vagy lemezelcseréléssel stb. történt.

A nagydobbal beharangozott csoda lassanként fényképész-trükké süllyedt alá!

Materializáció.

De a döntő csatát a „hitetlen világ“ ellen a spiritizmus a materializációs tünetek terén akarta megvívni.

A materializáció azt jelenti, hogy a szellemek mindenki előtt látható módon mutatkoznak. Ha ez megtörténik, ha erre perdöntő bizonyítékok vannak, a spiritizmus megnyerte a csatát s legfeljebb dogmatikai téren lehet véleményeltérés.

Mivel spiritiszta szeanszokról gyakran jöttek ilyen hírek, hogy szellemek mindenki előtt láthatóan mutatkoznak, ezért Crookes feltette magában, hogy kísérletet tesz. Médiума, a 15 éves Cook Florence révén elérte, hogy egy Katie King nevű szellem, aki Anna királynő udvarhölgyének mondotta magát, valóban és nagyon gyakran megjelent.

De hát ki volt ez a szellem? Crookes megvizsgálta pulzusát, lélekzését, hajfűrtöt vágott le hajából, sőt egy alkalommal meg is csókolta s érezte, hogy nővel van dolga, kinek teste van.

Ki volt hát ez a nő? Crookes a 15 éves kisleányról lehetetlennek tartotta, hogy csaljon s azért azt tételezte fel, hogy King Katie szelleme a médium bizonyos kisugárzása, pszikikus erejének a hatása.

A dolog azonban nem oly egyszerű. Először is tény, hogy a kis Florence egy alkalommal csalt. Egy londoni gyűlésen lépett ugyanis épen fel s megjelentette King Katiet. Néhány úr azonban

gyanút fogott s hirtelen megragadták vasmarokkal a sétáló szellemet. Hát tényleg Florence volt az flanel alsóruhában és fűzőben!

Másodszor: még ha fel is tételezzük, hogy Florence nem csalt, ki biztosít, hogy mások kívülről nem csaltak-e helyette? A jelenlevők leírása szerint a médium és a szellem nagyon hasonlítottak egymáshoz, csak Katie fél fejfel magasabb és szökébb volt a médiumnál. Azt is mondják, hogy teste melegét lehetett érezni a könnyű, fehér öltözéken át. Nagyon közeli hát a föltevés, hogy Katie szelleme tulajdonképpen Florence testvére vagy valamely nőrokona volt.

De vannak még másféle materializációs tünetek is, melyekről nagy diadallal számol be a spiritiszta világ. Ezek a szellemek kezeiről s lábairól nyert újjlenyomatok, illetve gipszöntvények.

A dolog ugyanis úgy áll, hogy ha valaki újját felváltva olvasztott parafinba, majd hideg vízbe mártja, vastag parafinréteg képződik újján, melyet sértetlenül le lehet húzni. Ha már most az ember ezt a parafintokat gipsszel kiönti, az újjnak csodásan pontos lenyomatát kapja.

Ezt a felfedezést használják fel a spiritiszták s a szellemek kezeiről, lábairól ilyen öntvényeket készítenek s azokat tanaik igaza mellett perdöntő bizonyítéknak tekintik.

Azonban a dolog itt sincs rendjén. Ezek az öntvények nagyon megbízhatatlan körülmények között történnek, gyakran hasonlítanak a médium kezéhez, lábához. Arra sincs garancia,

hogy ez öntvényeket nem a médium csempezte-e be már előzőleg.¹

Egy szóval: a materializáció valódiságát bizonyítani eleddig nem sikerült!

1922-ben a Scientific American című természettudományi folyóirat 5000 dolláros díjat tűzött ki spiritiszta jelenségek kifogástalan bizonyítására. A pályázat feltételei ezek voltak: 2500 dollárt kap az, ki olyan materializációs fényképet tud felmutatni, mely a folyóirat szerkesztősege által megállapított feltételek s általa kiküldött természettudósok ellenőrzése mellett készül. A másik 2500 dollárt pedig az kapja, aki valami másféle látható spiritiszta megnyilvánulást produkál. (Kopogás, telepátia kizárva.)

S érdekes! A szép pályázatra, annak is a második részére mindössze egy pályázó jelentkezett. Azt hisszük, ez is sokat mond! S annak az egy pályázónak is minden mutatványát mint közönséges szélhámosságot leplezték le ott nyomban.

Az utolsó évtizedekben még furcsább tünemények történtek Ochorowicz, Geley s főként

¹ Ezt az ú. n. „teljes materializációt“ később nagy tökéletességre vitték. Úgy hogy a jó szeanzok műsorához hozzátartozott a szellemek megjelenése, beszélgetése a jelenlevőkkel. De e trükköt már a nyolcvanas években teljesen leleplezték. A jelenlevők ugyanis a tilalom dacára is odanyúltak a szellemhez s minden esetben azt találták, hogy a félhomály leple alatt a médium játsza a szellemet.

Schrenck-Notzing kísérletei nyomán. Médiumokat mutattak fel, akik képesek voltak magukból anyagot kiválasztani, amit teleplazmának neveztek. Ezt a plazmát azonban nem a szellemek adják, hanem okkult erők, amik a médiumban rejtőzködnek. Az anyagot a médium álma, illetőleg víziója alakítja. A leírások szerint az ilyen kísérletek elég borzalmasak. A médium hörög, vonaglik, szájából nedves szürke vagy fehér szalagok, csipkeszerű szövetek, alaktalan tömegek, papírvékonyaságú kezek és fejek ömlenek ki s aztán tűnnek újra el a szájban.

László László magyar médium, mint könyvünk más helyén leírjuk, maga leplezte le ezt a „materializációs világsalást“. Ő vattával és libazsíros gézzel évekig szenzációs világsikerrel materializált s szerinte a többi médiumok is így vagy még ügyesebben: a végbélben vagy a gyomorban készen tartott anyaggal játszáék meg ezt a különös csodát.

S valóban a leghíresebb médiumokról is mindig kiderült, hogy ügyes csalók, bámulatos szemfényvesztők voltak. Így végezte Slade (Zöllner médiuma) Paladino Eusapia (Lombroso médiuma), C. Éva, Nielsen Ejuar. Ma már ugyanis tudjuk, hogy vannak ázsiai szövetek, melyekből egy összepréselt gyűszűnyi ötméter átmérőjű léggömböt ad s vannak emberek, akik a mesterséges kérődzésnek valósággal mesterei. László László materializációi a vegyi vizsgálat eredménye alapján 75%-ban kovaanyagból voltak,

ami egyáltalán nincs is az emberi szervezetben. C. Éva materializált képeket hányt ki magából, melyekről kiderült, hogy a „Le Miroir“ című francia folyóiratnak az illusztrációi. Egy szóval: a spiritizmus fizikai csodái halálra vannak ítélve!

Kemény, de igaz a Baerwald hasonlata: „Ha egy újságnak április 1-iki száma azt a hírt hozza, hogy Szilasbalháson született egy gyermek, aki frakkban, fehér mellénnyel, cilinderral és esernyővel sétált ki az anyja testéből — hát ez a jelentés sem lehet kalandosabb és kevésbé bizalomgerjesztő“.

A szellemek kinyilatkoztatásai.

Ha a spiritizmus tényleg szellemjárás, elvárhatná az ember, hogy általuk magasabb ismereteknek a birtokába jusson. S ezzel szemben mi a tényállás? A szellemek beszéde a médiumok értelmi nivóján mozog. Tanult médiumoknál néha igen okos, műveletleneknél néha a legnagyobb bárgyúságra ragadtatja magát.

Baerwald áttanulmányozta az egész médium irodalmat s így ítélt: „Olyan szellemek, kik ezen az innenső világon igen kiváló és nagyon komoly tudósok voltak, ha hinni lehet asztalkopogtatással, íróvesszővel vagy tránszbeszéddel közvetített megnyilatkozásaiknak, olyan együgyű viccekre ragadtatják magukat, melyeket egy kis iskolásgyerektől is rosszaknak tartanánk“.

„Csak arra a komikumra kell gondolni, amilyenek a túlvilági élet a spiritiszta üléseken mu-

tatkozik, különösen olyankor mikor a szellemek épen erről az életükről nyilatkoznak. A kedvenc ételeiket még odaát is szeretik s az ebéd utáni szundikálást sem vetik meg. Ha valamelyik szellem annak idején tüdőgyulladásban halt meg, az általa megszállott médium még tíz év múlva is fájdalmat érez a tüdejében. Ha kétéves korában elhunyt gyermeknek a szelleme jelenik meg, ez még mindig selypítő gyermeknyelven csacsog. Sokszor meg egyenesen komikumba fulladnak ezek az emberiességek. James tanár felesége megkérdezi Hodgson szellemétől: „Vannak odaát is házak, ruhák?” „Az igen, házaink vannak, de ruháink nincsenek . . . No nézd csak, de buta dolog, várjatok egy kicsit, ki kell mennem.” Ez a kedves „ki kell mennem” többet beszél, mint egy kötetnyi fejtegetés.” (Baerwald: Okkultizmus és spiritizmus. 315 old.)

A spiritisza jelenségek ténybeli értéke.

Sokat hánytorgatott kérdés, melyre okvetlenül felelnünk kell. Százezrekre rúg már a spiritisza kísérletek száma, melyek meglehetősen nagy nyilvánosság mellett s ellenőrzéssel történnek. Szabad-e ezeket a jelentéseket tényeknek elfogadnunk?

Egy kis megkülönböztetéssel kell élnünk. A régi kísérletek eredményeivel szemben s ma is, ha tisztán emberi észleléssel történik, nagyon óvatosaknak kell lennünk. Mert ezeknek a már önmagukban véve titokzatos dolgoknak a meg-

figyelése a lehető legkedvezőtlenebb körülmények között történik. Mert ezek a jelenségek többnyire váratlanul, meglepetésszerűen s többnyire elsötétített helyen szoktak mutatkozni. Ritka ember, aki ilyen jelenségeknél a hidegvérét megtudja őrizni; már pedig félelem vagy egyéb lelki zökkenés befolyásolja érzékeinket. Aztán meg átlag annyira pillanatnyi minden, hogy fizikai idő sincs a helyes megfigyelésre.

Hogy ilyen megfigyelés mellett milyen vaskos szélhámosságok történhetnek, arra vonatkozólag hallgassuk meg László Lászlót, a spiritiszta világfenomént, aki végre is önmagát leplezte le.

„Levetkőztettek. A legnagyobb gondossággal végigvizsgáltak. Ezalatt én egy darab szigetelővásznat előzőleg a szék ülőhelyének aljába gombostűvel lopva odatűztem. Megfürdettek s kezdődött a szeansz. A sötét szobában észrevétlenül elővettem a szigetelővásznat és meghúztam. (T. i. a szigetelővászon foszforeszkál a sötétben, ha meghúzzák.) Borzalmas fényjelek mutatkoztak.“ A csodálkozás moraja felzúgott, a jelenlevők megborzongtak.

László tudta, hogy spiritiszta szeánszokon fejek, kezek, lábak is szoktak megjelenni (materializáció). „Mit tett tehát? „Rájöttem arra, hogyha vattát gézzel keverek, vízbe mártom, megszírozom és megformázom, akkor bármilyen kicsire összegöngyölöm, az ismét kiugrik. Egy fej- és nyakformát próbáltam csinálni. olyat, aminek a nyaka elvész az űrben. Sikerült.

Az arc alakjára pasztellel női arcot festettem . . . Jött az orvosi vizsgálat. Négy orvos vizsgált meg tetőtől-talpig s levetkőztetve ültettek le a függöny mögé a székre, sőt megvizsgálták a székét is, de nem találták meg a már kb. 10—12 perccel előbb a székben elrejtett mogyorónagyságúra összegöngyölt puha masszát. Ahogy leültem a székre, kezdődött a transz, jött a függöny, mire én hirtelenül előkaptam a masszát s felszúrтам a fekete háttérre . . . a függönnyt felhúzták . . . ott lebegett a fekete vászon előtt minden lehelletre feljebb és feljebb a kísérteties fej.“

Meg kell még jegyeznem, hogy ezeken a szeánszokon résztvett Schrenck-Notzing, a leghíresebb német okkultista tudós, ki is Lászlót világfenoménnnek nevezte. Szegény! Pedig az ő balzsebébe csempészte be László az ülés előtt a plasmát s onnan húzta ki észrevétlenül a szeansz alatt.

Egy szóval: nagyon óvatosnak kell lenni az ilyen pusztán emberi megfigyeléseknél.

Epen ezért valóban tudós társaságok ma már olyan technikai berendezkedéseket tesznek ellenőrzésül, hogy kísérleteik tényértéke valóban vitán felül áll.

Íme egy ilyen amerikai kísérlet leírása:

„Mivel a kísérletek a szerkesztőség (a Scientific American 1922. évi pályázatáról van szó) könyvtárszobájában folytak le, annak ellenőrzésére, hogy valóban szellemek vagy pedig testtel bíró közönséges földi lények mozognak-e a

teremben, a következő elmés berendezést eszeltek ki: a könyvvállványok hátulsó falán parányi villamoslámpákat helyeztek el, de úgy, hogy ezeknek fénye csak két könyv közötti vékony résen hatolhatott ki s csak az épen szembenülők láthatták. Így a fény elsötétüléséből meg lehetett állapítani, ha testi lény ment át a szobán“.

„A harmadik ülésre újabb elmés módot eszeltek ki annak megállapítására, hogy nem maga a médium hagyja-e el a székét s végzi a manifesztációkat? A médium széke alatt villamos kontaktust helyeztek el, mely csak akkor működött, ha valaki ült a széken s ilyenkor egy szomszéd szobában villamos lámpák égtek. Ha a médium fölkelt a székről, a kontaktus kikapcsolódott s ebben a szobában a villamoslámpa kialudt. Teljesen exakttá tette az ellenőrzést az, hogy a szomszéd szobában stopper-órával másodpercnyi pontossággal följegyezték az időket, amikor a lámpák kialudtak, illetve mikor a médium székét elhagyta. Viszont a kísérleti teremben diktográf segítségével ugyancsak másodpercnyi pontossággal följegyezték, mikor valami manifesztáció történt.“

Harc a spiritizmus körül.

Már munkánk bevezető részében hangsúlyoztuk, hogy a jóslás és bűbájosság leggyanusabb eseteiben is elsősorban természeti okokra *kell* gondolnunk, a rendkívülit, vagyis a démonit pe-

dig csak a lehető legsúlyosabb esetek alapján *szabad* feltételeznünk.

S ezért az elősorolt spiritiszta jelenségeknél iparkodtunk a fizika vagy lélektan törvényei alapján a tüneteknek természetes magyarázatát adni.

Összefoglalóul s egyúttal a helyzet teljes megvilágosítására adunk egy képet arról a nagy harcról, mely tudományos körökben a spiritizmus körül tombol.

A kiindulópont ez: Bár sok mindenről kiderült, hogy szélhámosság és világcsalás, még mindig maradnak szép számmal spiritiszta jelenségek, melyeket egyszerűen letagadni immár nem lehet.

A tünetek megvannak. S mivel mindennek elégséges oka is van, tehát e tünetek okát kell felderítenünk. Az ok pedig csak három lehet: vagy a természet, mely ime valami új, eddig ismeretlen erővel lepte meg a világot, vagy a lélek, melynek rejtett mélységei hasadoznak meg szemünk előtt, vagy azok a láthatatlan, de létező szellemek, kiknek létezéséről a kinyilatkoztatott hit kezeskedik. Más okot még kigondolni sem lehet. S valóban, az eddig felmerült tudományos magyarázatok e három ok valamelyikére vezethetők vissza.

Az első magyarázatot a *spiritiszta párt* adta, mely az összes jelenségeket elhunytak szellemeinek tulajdonítja. Szerinte a médiumok csak eszközei, szócsövei a szellemeknek, kiknek se-

gítségével és közvetítésével a szellemek megjelennek, láthatókká vagy hallhatókká válnak az emberek számára. Ezen irányynak leghíresebb képviselői az orosz Aksakow, a német Du Prel, az angol Myers és Lodge s az amerikai Hyslop.

Második irány az *okkultista elmélet*, melyet a német Schrenck-Notzing, Tischner, a francia Richet és Geley képviselnek. Ezek is létezőknek tekintik a spiritiszta jelenségeket mind, de nem a szellemvilág feltételezésével magyarázzák azokat, hanem egy, eddig még ismeretlen, az emberi lélekben lakozó erővel, amit Crookes „pszichikai erő“-nek keresztelt el.

Harmadik irány a *konzervatív irány*, mely a tudomány eddigi törvényei alapján iparkodik a spiritiszta jelenségeket megmagyarázni. Tehát minden okkult jelenséget és tényt csalásra, szuggeszióra, hallucinációra, emlékezetij tévedésre vagy a véletlenre vezet vissza. Ezek tehát nem tagadnak mindent apriori, hanem minden állítólagos tünetet, ha mégoly valószínűtlen is, komolyan megvizsgálják s ha a tények mellette szólnak, meghajolnak előtte, még akkor is, ha egyelőre minden természetes magyarázat hiányzik is hozzá!

Legújabb a *telepátikus irányzat*, melynek Gurney és Podmere angol kutatók voltak az alapvetői s a német Baerwald ma legharcosabb hirdetője. Ez az irány a telepátiát teljes egészében elfogadja. Igenis állítja, hogy „a gondola-

tok elméről-elmére, agyvelőről-agyvelőre ugorhatnak át“. S mindezt az „altudatnak a hasadásával“ magyarázza. Ha ezt egyszer elfogadjuk — mondja —, minden okkult jelenséget megmagyarázhatunk, anélkül, hogy bárhol is kénytelenek volnánk átugrani az érzékfeletti dolgok területére.

A katolikus teológiának nincs egységes állásfoglalása ebben a kérdésben. Eleinte csak hangsúlyozta az ördögi beavatkozás lehetőségét, de a ténykérdés megállapítását a szaktudományokra bízta. Ma már, miután elég nagy a tényálladék, megtörténnek az állásfoglalások. Mindenesetre sajnálatos kisiklásnak kell tartanunk azt az álláspontot, mely minden spiritiszta jelenségben ördögi incselkedést lát s egyenesen ízléstelennek a X. Pius szavaival s magánleveleivel való takarózást.¹ Óvatos, okos, de ma már túlhaladott álláspontnak tartjuk például egy-egy dogmatika fogalmazását is, mely minden távolbalátást vagy jövőmondást a spiritizmusban ördögi származásúnak tart, míg minden más természeti törvényekkel magyaráz. Nagyon bölcs azonban Schütz Antal véleménye: „A kétségtelenül igazolt tények egyrészét meg lehet tudományosan magyarázni az ismert termé-

¹ Jó lett volna megszívlelni Schütz Antal dr. mondását: „Azért semmi sem ellenkezik annyira a katolikus fölfogással, mint az az irányzat, mely mindenütt sátáni befolyásokat keres és minden rendkívüli dolognál ördögök gonosz játékára gondol“. (Kath. Erkölcsan. 69. o.)

szeti, illetve lélektani erőkkel s a többiről is ugyanazt tartják a higadtabb tudósok. Amennyiben azonban némely jelenség magyarázatára a természeti okok nem volnának elegendők, csakis abból az országból eredhet, ahol a hazugság atyja uralkodik“.

Mi legfeljebb csak annyit adhatunk hozzá: ezideig semmi okunk sincs a természeti vagy lélektani erőkön túlmenni.

FÜGGELÉK.

Kabbala.

A Kabbalát gyakran emlegetik, de nevén kívül vajmi keveset tudnak róla az emberek. Nem csoda: eredetét, korát és értelmét sűrű homály fedi még manapság is.

Maguk a kabbalisták úgy adják elő, hogy valamennyi rejtett tudomány a bukott angyaloktól származik és az isteni dolgok megismerését célozza. E titkok az ószövetség könyveiben vannak rejtelmes szavakban elrejtve. Kabbalisták tehát azok, akik eszközöket kutatnak és találnak e rejtett ismeretek kihámozására.

Ez persze monda, melynek semmi tárgyi alapja nincsen. Még hihetlenebb monda az, amit a babiloni Talmud a Kabbala eredetéről feltalál. Eszerint Isten Sina-hegyén a parancson kívül sok mindent közölt Mózesrel, amit csak néhány beavatottnak volt szabad tudnia. Mózes kiválasztotta hát a 70 legöregebb férfit, azok aztán szóbeli hagyomány útján e titkos dolgokat tovább adták.

A történelmi kutatás megállapította, hogy a kabbalisztikus tanok sokkal régebbiek, mint a

kabbalisztikus írások. Vagyis szóbeli hagyomány (Kabbala = hagyomány) útján szálltak nemzedékről-nemzedékre, míg végre írásban is megörökítették. Kabbalisztikus írás sok volt, a régiek közül azonban csak kettő maradt ránk: a „Sepher Jezirah“ (= Teremtés könyve) s a „Sohar“ (= Fényesség). E könyvek a XIII. században egy spanyol zsidó révén jutottak el Európába, eredetüket azonban a tudomány a Krisztus előtti II. századra teszi.

A Sohar világosan kimondja, hogy a Kabbala célja az Ószövetségben rejtett értelmet keresni: „Jaj az embernek, aki a törvényben nem lát egyebet, mint egyszerű elbeszéléseket és közönséges szavakat. . . a törvény minden szava mélyebb értelmet és titkos misztériumot rejt magában. A törvény mondásai nem egyebek, mint a törvény öltözéke. Jaj annak, ki a törvény mézét magának a törvénynek tartja!“

Ezért a kabbalisták csodálatos, agyafurt módszereket találtak ki, hogy a törvényből mélyebb értelmet kihozzanak. Azonban csodálatos! Aki megállapításait olvassa, azt veszi észre, hogy nem új dolgokkal áll szemben, hanem a káld, perzsa s egyéb pogány vallások ismerős elemeivel. Közel fekszik hát a feltevés, hogy a kabbalista eszmék hazája Babilon s azokat a babiloni fogságból hozták magukkal a zsidók.

A Kabbala tulajdonképpen vallásbölcselet. Választ keres a lét nagy kérdéseire: Isten, ember, világ lényegéről, viszonyáról. Válaszuk nagy-

része a káld és perzsa bölcelet lomtárából került ki, de mint jó zsidóknak az Irásban is ugyanazt meg kellett találniok. S mivel ez a szöveg egyenes értelmével nem ment, a betűk eltolása és felcserélésével hoztak ki belőle új, számukra kedvező mondatokat.

Hogy ily módon a leglehetőlenebb s legsületlenebb képtelenségeket is kihozták az Irásból, az világos. De még könnyebben érthető, hogy e tanokat a nép előtt titokban tartották s a kabbalisták zárt kört, kiválasztott társaságot alkottak. S végül az is természetes, hogy e nyakatekert okoskodásokra sok kabbalista hitével s eszével fizetett rá.

A kabbalás módszerek a héber nyelv sajátosságán alapulnak. A héberben ugyanis nincs magánhangzó, hanem csak 22 mássalhangzó. A magánhangzókat egyszerűen apró pontok jelzik, amiket a mássalhangzók jelei alá tesznek. Ha tehát a pontokat kihagyjuk vagy megváltoztatjuk, ugyanabból a szóból, illetve mássalhangzókból egész más értelmet lehet meríteni. Ez volt tehát a kabbalisták egyik módszere, melynek kapóra jött a régi írások sokszor hiányos pontozása.

Egy másik kabbalás módszer onnan eredt, hogy a héberben, mint az ókor legtöbb nyelvében, a betűk egyúttal számokat is jelentettek. A kabbalisták erre így okoskodtak: ha minden betű s szó szám, akkor ennek megfordítva is igaznak kell lenni. Vagyis: minden szám egy-

úttal szó is. Már most mivel több szó is bírható ugyanazon számértékkel, a szavakat felcserélték, egyiket a másik helyére tették s így a feketéből is fehéret csináltak. Később már ezzel sem elégedtek meg, hanem a számhelyettesítéseket egész mondatokra is kiterjesztették.

Fifikus egy formája volt a Kabbalának az is, mikor valamely szó minden betűjét új szóznak kezdőbetűjévé tették s így egy szóból egész mondatokat tudtak kihozni.

Alchimia.

Régi, izgató mestersége a világnak az alchimia is, mely a természettudomány és babona határmesgyéjén járt s hol egyikhez, hol a másikhoz tartozott.

Ma már biztosan tudjuk, hogy az alchimia az egyiptomiak találmánya s az aranycsinálás hitével van összefüggésben. Az egyiptomiak ugyanis már sok fémeket ismertek: aranyat, ezüstöt, rezet, ónt, ólmot. Természetesen tiszta állapotban egyiket sem kapták, hanem különféle olvasztás útján jutottak hozzá. Természetrajzi ismereteik gyarlósága folytán nem csoda, ha az a hit alakult ki bennük, hogy minden fém hevítés, olvasztás útján átalakulásra alkalmas. S mivel az arany bűvös csábítása már akkor is megvolt, keresve keresték az aranycsinálás receptjét. Hosszas kísérletezések bizonyos receptekhez vezettek, amiket aztán feljegyeztek s nagy

titokban tartották. Így lett az alchimia titkos, okkult tudomány.

Kísérleteik eredménye ha nem is aranyhoz, de egy-egy új fémvegyülethez vezetett, amit azonban meg nem értve, isteni beavatkozásra magyaráztak s azért magát a kísérletezést bűvös szólamokkal, fohászkódásokkal fűszerezték. Így kapta az alchimia a maga babonás színezetét.

Később az alchimia, főleg Agrippa írásai alapján megszabadult babonás külsőségeitől s tisztán vegyi kísérletezés alakjában élt tovább. De aztán annál nagyobb erővel! Vagyonok, életek mentek rá. Ami anyag csak van ég és föld között, az mind bekerült az alchimisták lombikjába s olvasztótégelyébe.

S így multak évtizedek, évszázadok; az erőlködések eredménytelenek maradtak s lassankint megingott, megdőlt az aranycsinálás hite, a bölcsek kövének, a nagy elixiriumnak a kísérlete.

TARTALOMJEGYZÉK.

	Oldal
Előszó	3
A babonáról általában.	
1. Áttekintés	6
2. A babona forrásai	13
3. Babona és vallás	17
4. Babona és katholicizmus	22
5. A babona gyógyszere	29
6. A gonosz lelkek szerepe	34
A babonákról részletesen.	
<i>A) Jövendölés.</i>	
1. Horoszkóp vagy csillagjósítás	38
2. Kristálynézés	41
3. Álomfejtés	46
4. Chiromantia vagy kézolvadás	51
5. Sorsvetés	52
6. Varázsvessző	53
7. Kártyavetés	54
8. Jósítások	56
9. Hipnotizmus	59
10. Hipnotikus csodák	62
11. Autóhipnózis	66
12. Alvajárás, holdkórosság	67
<i>B) Varázslat.</i>	
1. Amulett, talizmán	69
2. Lavina-imádság	70
3. Kuruzslás... ..	71

4. Feketemise, agyonimádkozás	74
5. Spiritizmus	74
6. Asztaltáncoltatás	79
7. Gondolatolvasás	83
8. Gondolatátvitel	84
9. Telepátia	86
10. Clairvoyance	89
11. Kísértetjárás	90
12. Automatikus írás, asztalírás, üvegírás ...	93
13. Szellemírás	95
14. Szellemfényképek	96
15. Materializáció	98
16. Szellemek kinyilatkoztatásai	102
17. Spiritiszta jelenségek ténybeli értéke	103
18. Harc a spiritizmus körül	106

Függelék.

1 Kabbala	111
2 Alchimia	114

A Keresztény Kis Könyvtár sorozatában eddig a következő számok jelentek meg:

.....

1. Müller Lajos : **Az első parancs.**
2. Müller Lajos : **A második parancs.**
3. Müller Lajos : **A harmadik parancs.**
4. Müller Lajos : **A negyedik parancs.**
5. Müller Lajos : **Az ötödik parancs.**
6. Müller Lajos : **A VI. és IX. parancs.**
7. Müller Lajos : **A VII. és X. parancs.**
8. Müller Lajos : **A nyolcadik parancs.**
9. Dr. Nyisztor Z. : **Baptisták és adventisták.**
10. **Szociáldemokrácia és kereszténység.**
11. Dr. Schermann Egyed : **A búcsú.**
12. Müller Lajos : **Az isteni erények. I. A hit és remény.**
13. Müller Lajos : **Az isteni erények. II. A szeretet.**
14. Dr. Nyisztor Z. : **Szekták Magyarországon.**
(Methodisták, Nazarénusok, Údv hadserege stb.)
15. Müller Lajos : **Az anyaszentegyház öt parancsa.**
16. Müller Lajos : **Az isteni malasztról. Bevezető a hét szentséghez.**
17. Müller Lajos : **A keresztség.**
18. Müller Lajos : **A bérnálás.**
19. Dr. Nyisztor Zoltán : **Modern babonák.**